

DIANA SORESCU

Diana
cu vanilie
The Book

„Scriu aceste rânduri într-un avion, înainte de decolare, între două drumuri. Cam așa e mereu viața mea. Și mă gândesc adesea, înainte să urc printre nori, că orice astfel de moment e un exercițiu, o frântură din drumul pe care îl voi face odată, ca orice om, către cer, fără bilet de întoarcere. Nu e nimic dramatic sau trist în acest sentiment. Poate să pară ciudat, dar nici un pic de teamă nu mă încearcă atunci când știu că va veni momentul să mă înalț. O să întâlnesc acolo oameni ce mi-au zâmbit odată, aici, pe pământ, și care sunt Îngeri de-o vreme. Ca și mama mea odinioară, Diana și-a luat zborul lăsând în urmă zâmbet de femeie tânără, licărire de talent, inspirație și ceva în plus: mireasmă de vanilie. Ea nu a plecat de tot. Versurile ei îi trădează prezența suavă printre noi. Le voi așeza cuminte pe noptiera mea, revenind la ele de câte ori valul vieții mă face să uit ce înseamnă a trăi frumos, atât cât ți-e dat, ce înseamnă feminitate. Mulțumesc, Diana, draga mea dragă!“

Andreea Marin

Prefață

Infuzie de amintiri

Și am început să întreb în stânga și dreapta,
să întreb cum erai și cum te vedeau,
cum mâna ta de emoții transpirată,
strângea mâna lor cu blândețe și dor.
Și dor ne e nouă acuma de tine,
de gândurile tale așternute p-o hârtie,
hârtie virtuală ce-i drept, dar a noastră,
a mea, a lui, a lor, a tuturor celor ce azi ne e dor.
De tine.

Infuzie de amintiri și gânduri m-apasă și
azi scriu eu pentru ei despre tine,
căci viața d-aici e goală și tristă
fără cuvinte de piper cu aromă de vanilie.

Să mă trezesc într-o dimineată și ea să nu mai fie. Să nu îi mai aud râsul molipsitor, dar nici muștrările că nu am grijă de mine, că mi-am neglijat sufletul și că nu mă rog îndeajuns. Să nu mă mai strângă în brațe și nici să nu îmi mai mulțumească în șoaptă, la ureche pentru buchetul de flori galbene. Să nu îmi mai rămână decât cuvintele ei, adunate pe blogul pe care i-l citeam în fiecare dimineată, chiar dacă nu posta ceva nou. Un coșmar îngrozitor, pe care n-aș fi vrut să îl trăiesc niciodată. Nu eram pregătită să mă despart de EA. Nu până să o văd alergând după copilul ei prin parc. Și nu, nu până să o ciupesc de obraji înainte să intre în biserică în rochie de mireasă. De fapt, de ce vă mint?

Nu aş fi fost niciodată pregătită să mă despart de ea. Pentru că la prietenii dragi nu vrei să renunți niciodată.

Acum o răgăsesc în ploaie și în vânt, în fulgi de nea căzuți din cer pe pământ, o regăsesc în căldură și în raze de soare, în flori de grădină și iarbă de câmp, o regăsesc în aroma ceaiului de dimineață și în prăjituri colorate în straturi roz și cu mascarpone delicios.

Credeam că o să mă doară să scriu de ea. Și la început, am plâns ori de câte ori mai tastam o literă. Era ca și cum fiecare cuvânt mă tăia în carne vie. Și apoi, mi-am dat seama că mă doare dorul. Dorul ăsta sfâșietor, care mă cuprinde ori de câte ori simt nevoia să o sun, să o strâng în brațe, să o urmăresc cum își prindea cocul în vârful capului și mă privea pe sub gene. Nu cred că înveți vreodată să nu îți mai fie dor. Dar înveți că pentru dor, ai un singur leac: amintirile. Amintiri care ne fac inseparabile!

Cândva îmi spunea că miros a prăjitură cu scorțișoară. Că uneori sunt dulce. Alteori, acră. Și iubirea avea gust de ciocolată, bucuriile cântăreau cât un *cupcake*, iar intrigile erau piperate. La fel mi-a descris și viața. Ca o porție de friptură de vită, cu sos de muștar în trei culori. Și mă învăța să îmi savurez friptura pentru că, uneori, se termină când nu mă aștept și nimeni nu o să îmi mai ofere alta.

Aș fi vrut să o am mai mult timp lângă mine. Să îi spun că are suflet de vanilie, chiar dacă uneori cuvintele îi sunt piperate. Aș fi vrut să îi spun că o iubesc tocmai pentru că mâinile ei mereu transpirate și ochii blânzi o fac să fie Diana mea. Că sunt mândră că fac parte din grupul ei de prietene, dintre care unele aveau 6 ani, iar altele 50. Aș fi vrut să fi spus toți că o citiți. Aș fi vrut să nu vă ascundeți și să îi spuneți toți o vorbă bună pe blog.

Diana scria pentru noi. Scria de mică. Și a scris de multe ori parcă știind că urmează să plece. A scris pentru suflet. Pentru minte și pentru corp. A scris despre dragoste și prietenie. Despre femei și bărbați. Despre cât de bine e în brațele mamei sau cât de greu e să ai o prietenă departe, peste hotare. A scris de multe ori parcă luându-și adio. A scris despre dor și cât de tare doare. A scris despre tot ce are nevoie să citească un suflet de om ca să se regăsească.

Și ori de câte ori mă curprinde dorul, care mă rănește dincolo de lacrimi, mă gândesc la ce simt părinții ei. La mama Dianei cu Vanilie care îmi povestea că „în ultima săptămână din viața ei își punea întrebări multe. De ce nu am mai făcut eu un copil, că acum n-aș fi rămas singură. De ce stăteam toți departe unul de altul? De ce ea nu are brazi și munți și are doar blocuri și betoane? Și n-am înțeles de ce să te întrebi toate astea, de ce să simți că urmează să pleci și să îți iei adio. Și a rugat-o pe sora ei cu o oră înainte, să-i iubească pe toți și să-i ierte. Spunea că e fericită că-n viață, chiar dacă a ajuns să fie obosită, a reușit să facă câte un pic din toate. A reușit singură, departe.“ Iar mărturisirea tatălui ei îți pune un nod în gât. „Acum, aici, la noi, e liniște, brazii gem încărcăți de prima zăpadă, iar eu îi privesc peste vârfuri și încerc să văd cerul și caut să văd ce nu am văzut niciodată până acum : îngerii !“

Mi-e dor de ea, cum îți este și ție.
Cu drag,
o prietenă.

I. ÎNCEPUTURI

Ca în orice...

Mă-am gândit...

Când...

...

3,2,1 GO!

Ca în orice domeniu, cel mai dificil e începutul. Dar dacă ești deja aici și citești rândurile astea, înseamnă că știi cine sunt. Sau măcar ai impresia că știi.

Mi-am făcut blog pentru că așa am avut chef. E un fel de jurnal pe coli virtuale unde realitatea se mixează cu ficțiunea, un soi de exhibiționism literar și asta pentru că vreau să fiu aproape de tine, mult mai aproape decât mi-aș permite altfel...

Cine ești TU? Ești sor-mea pe care o văd rar din cauza distanței, ești prietena mea cea mai bună de care mă despart oceane, ești prietenul meu drag, dar care m-a dezamăgit enorm, persoana care mi-a adus căpșuni când afară ninge, colega dintr-a III-a B, prietena de la redacție, un tip nesuferit, vânzătoarea de la magazinul de pantofi, omul de care îmi e dor, tipa de la coafor, o blondă antipatică, prima iubire, profa de română, persoana care mă adoră sau oricine altcineva. (Așa-i că citești rândurile astea și zâmbești?)

dianacuvanilie o să fie spațiul unde orice îmi este permis. Uh, de când îmi doream asta! Pot să postez poze cu Hello Kitty, să folosesc cuvinte precum *uncool*, *bullshit* sau *lovin'it* și să nu mă cenzureze nimeni (în presă româna-i sfântă, nu o contaminăm cu blasfemii englezești!), pot să îmi dau cu părerea, iar dacă vreun comentariu nu-mi convine, să-l șterg fără resentimente și muuulte altele!

Și încă o chestie: n-am în plan să devin „blogăreasă“ cu renume în online, nu vreau să-mi fac cont pe Twitter, nu știu ce-ăla RSS (și nici nu prea mă interesează!), iar faptul că multă lume o să mă citească doar ca să aibă ce bârfi mă amuză terbil!

Acestea fiind spuse, îmi urez „Bine-am venit!“, iar pe tine te poftesc la o porție strașnică de cuvinte dulci-amărui! Atenție, provoacă dependență! Sau alergie.

Despre mine. Hello Kitty și gem de caise

Dacă tot vii la mine „acasă“ și-mi citești rândurile ce mustesc de frustrări personale, am zis să-mi fac și o succintă radiografie, asta ca să mă cunoști mai bine:

- Nu calc și nu mă pieptăn. Nu-mi place;
- M-am dus la serviciu în pijamale;
- Am o obsesie nevinovată și aia e **Hello Kitty**. E un fel de drog. Am cercei, brățări, rochițe, tricouri, chiloți, șosete, acadelle, ciocolată, ceas, gentuță și clame, toate imprimare cu fățuca haioasă a pisicuței. Ba chiar mi-am pus-o și pe unghii. De fapt, Sînziana s-a ocupat de asta;
- Am plâns și am râs în același timp, de fericire. La **Disneyland**;
- Sunt gurmandă și trăiesc ca să mănânc;
- Michael Bublê e favoritul meu. Simt că el cântă acolo pentru mine. Așa om simți toate. Tocmai asta e magia;
- Urâsc țigarii. Dacă asta înseamnă că sunt rasistă, *so be it!*
- Am rămas prietenă bună cu fostul meu iubit. Se poate;
- Ador mâncarea arăbească, prăjitura cu brânză dulce, fructele de mare și gemul de caise;
- Sunt ipohondră;
- Am o manie cu parfumurile. Cu cât mai multe și mai aroamate, cu atât mai bine. Să fie duuuuuulci!
- N-am suportat niciodată matematica, dar în liceu am avut parte de ea să-mi iasă pe nas. Făceam integrale și derivate și plângeam. Acum sunt doar o amintire nașpa. Uneori mai am coșmaruri că dau test la mate;
- Cândva mi-am cumpărat pantofi din banii de chirie. **TOȚI** banii de chirie;

— Ador viteza și raliurile. Visul meu e să-i fiu copilot lui Loeb;

— Am alergie la usturoi;

— M-am simțit ciudat în ziua în care am aflat că băiatul pe care l-am iubit în adolescență, prima iubire adică, se însoară;

— Oamenii mă consideră nesuferită la prima vedere. De la a 5-a întâlnire în colo zic că-s adorabilă;

— Am o prietenă bună, pe care o ador. Are puțin peste 50 de ani;

— Tot ce mi-am dorit cu ardoare s-a împlinit. Și nu exagerez. Păcat că nu-mi doresc așa tare să câștig la Loto! Haha!

— Dacă a fost femeie în viața mea pe care să n-o sufăr, Dumnezeu mi-a adus-o în cale. Cu una am devenit prietenă, despre celelalte am realizat că-s chiar faine;

— Când eram mică, la grădiniță, am luat păduchi și mama m-a tuns pe chelie. Traumatizant moment;

— Sora mea e de 1 000 de ori mai deșteaptă și mai frumoasă decât mine;

— Cred în minuni. Le-am trăit pe pielea mea;

— Am și acum păpușa Barbie pe care am primit-o de la mama când aveam 10 ani. Are părul tuns anapoda, pix pe față, dar e a mea și o iubesc. O țin în bibliotecă;

— Mi-e dor de Ana;

— Mămica și tăticul meu sunt cei mai buni din „toate lumile“;

— Iubesc. Am curaj. Și mă tem;

Păpica. Măncărica. Iubirica.
Fetele, vouă vă place să mâncați?

Nu știu cum sunteți voi, fetele care mă citiți, dar eu sunt gurmândă. Așa m-a născut mama mea. Așa m-a crescut mamaia mea. Așa mă iubește bărbatul.

La mine nu vîi dimineața, la prînz și cină cu 2 frunze de salată. O, nu! Vreau un mic dejun frugal cu lapte, miere, croissant proaspăt și gem de caise. Mie îmi place ciorbica dulcișoară, cu legume tăiate julien, ce plutesc fericite lângă mingiuțe dolofane de carne tocată. Adică ciorbă de perișoare, în traducere liberă. Dă-mi să savurez creveți rozalii, crocanți, alintați cu unt și aromă de usturoi, acompaniați de un sos fin și cremos de parmezan. Cu un spanac delicat, cu fulgi de bacon *crispy* și smântână lichidă o să-mi faci papilele gustative să jubileze de încântare. Să vină la mine farfurii doldora de bruschete cu *pomodoro* și busuioc, rotocoale grăsunе de cașcaval pane, vită în crustă de mac, struguri și sortimente alese de brânzeturi franțuzești, humus delicios cu muguri de pin crocanți, sărmăluțe în foi de viță aliniate ca la apel! Să nu uităm de slănina alintată cu solzi de ceapă roșie, pudrată cu sare de mare și alături, aburindă, o chi-flă rumenă cu susan.

Știți cum face veverița aia nebună din *Ice Age* când vede ghinde peste tot? Așa sunt eu printre deserturi. Totul se desfășoară în *slow motion*, clipesc cu încetinitorul, iar în jurul meu, pe norișori de bezea, plutesc eclere cu cafea, tarte cu vanilie parfumată și fructe suculente, prăjituri păcătoș de bune cu migdale și sos

caramel, cozonaci aburinzi, gogoși pudrate cu zahăr farin, macarons în culorile lavandei, brișe cu miez fierbinte de ciocolată, plăcinte cu brânză dulce, mere, scorțișoară, alune, totul într-un paradis al simțurilor și al gusturilor divine.

Așadar, când vine vorba de mâncare, n-am naționalitate. Sunt fiica ploii. Îmi place și ciorbița de fasole cu afumătură, dar savurez și o supă fițoasă de *cozze*. Dau gata salata de vinete combinată cu telemea de oaie și roșii, dar și o porție delicioasă de *labneh* cu usturoi și mentă, *fatoush* și *halloumi*. Mă delectez cu o porție de zahăr ars, dar mă înnebunesc după *kataif*. Păpica e gustoasă, minunată, o plăcere a vieții.

Pe principiul „mai bine să-mi fie rău, decât să-mi pară rău“, din cauză că sunt o pofticioasă fără leac, nu o dată în viață am mâncat ca o... gazelă supraponderală. Finalul? Am sfârșit prin a mă delecta cu o folie de Colebil, în timp ce rosteam, spășită, imnul cel-niciodată-respectat: „Data viitoare mă potolesc, nu mai mănânc ca un mamut!“

Cât despre dietă... nu. Că nu poate fata. Când văd că Domnul Cântar urlă că-i rup spinarea când mă urc pe el, atunci mai reduc porțiile, tai pâinea din alimentație, scot cartofii și făinoasele, plus puțin sport, de control așa. Și cam atât!

Voi, fetelor? Mâncăcioase sau sclifosite? O ardeți cu salată verde și apă cu lămâie sau mâncați, cot la cot cu bărbații voștri, o porție zdravănă de coaste de porc cu crustă caramel și sos de maioneză cu usturoi și rozmarin?

Viata ca un „roller coaster”. Te bagi?

Ești ca în fața unui *roller coaster*. Te dai sau pleci acasă. Riști sau spui „pas”. Trăiești cu adevărat sau rămâi spectator. Simți sau alegi să fii sec. E foarte simplu. Așa că hai, zi-mi, te urci?

Nu îți garantez că o să-ți placă, nu o să-ți garantez că o să merite, poate chiar n-o să mai vrei niciodată. Dar măcar nu vei rămâne cu regretul că nu ai încercat... și, cine știe, poate te numeri printre cei norocoși, iar experiența asta îți va schimba viața. În bine.

Când aveam vreo 8 ani, m-a mușcat un câine-lup (Alexandra, *remember?*). Din fericire a fost ceva minor, noroc cu pantalonii de lână făcuți de mama, pare-se că i s-au încurcat bestiei caninii în „două pe față, două pe dos“!

Dar am rămas traumatizată. Cu o frică groaznică, ce îmi paraliza picioarele, îmi umezea ochii și îmi făcea inima să bată ca la curse ori de câte ori îmi ieșea în cale vreun patruped, fie că era un tanc de Rottweiler sau o hamsie d-aia de-i zice Chihuahua. Și știu că în gând îmi ziceam așa: „Abia aștept să mă fac mare. Atunci nu o să îmi mai fie frică de nimic.“

Și acum sunt mare. Și mi-e mai frică ca oricând.

Și nu de câini.

Mi-e frică de înălțime și tocmai d-aia ador să zbor cu avionul. Mi-e frică de singurătate, dar mulțumesc zi de zi pentru libertatea de a-mi aparține. Mi-e frică să nu rănesc, dar am spus

„iartă-mă“ de multe ori. Mi-e frică să iubesc și să mă las iubită, dar sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce am. Mi-e frică să nu sufăr, dar adu-mec clipa și mă las pradă ei. Mi-e frică de șefi, de criză, de stres, de facturi, de tuse, dezamăgiri, de alergii, de dușmani, dar și de prieteni, de probleme financiare, de boli, de ziua de mâine, de ziua de ieri, de cataclisme, de iubire, de lipsa ei, neîmpliniri, eșecuri, concedieri, depresii, de oameni, de mine.

Dar pe toate astea aleg să le înfrunt. Am curaj.

Și... te rog... mă iei de mână ?



Sănătatea e cea mai importantă.
Și nu e clișeu

Uneori nu scriu pentru că mi-e lene, alteori sunt mult prea obosită sau nu am timp, uneori nu am chef, sunt tristă sau atât de fericită încât nu vreau să împart cu nimeni.

În viața asta nu, nu suntem egali. Nu trăim în aceleași condiții, nu avem aceleași conturi bancare, vise, convingeri, planuri, mașini, iubiri sau deziluzii. Există însă un domeniu în care, da, chiar suntem egali. În fața bolii. Pentru că oricât de bogați ar fi unii, și oricât de amărâți alții, că te tratezi la Viena sau la dispensarul satului, durerea tot aia e. Și, sincer vă spun, doar unii oameni cunosc secretul, leacul tuturor bolilor și alinarea oricăror suferințe. **Dumnezeu.**

Doar El, Drăguțul, își pune mila și tratează orice durere, acolo unde și medicii se declară depășiți, unde omul devine neputincios.

Iar atunci când pe cel de lângă tine îl doare, indiferent dacă ți-e drag sau nu l-ai putut suferi din varii motive, îl iubești. Ești lângă el. Pentru că realizezi că nu dorești răul nimănui, iar suferința fizică este o povară nedreaptă pentru oricine.

Așadar, să ne amintim mai des că vorba „noi să fim sănătoși, că le trecem pe toate“ este cât se poate de adevărată și reală. Să nu ne mai stresăm din toate rahaturile, să nu ne mai plângem că nu avem bani de chiloți de la Sarrieri sau poșetuțe de firmă, că

ți-a zgâriat un idiot Range-ul din parcare, că iubitul a uitat că e aniversarea voastră (cretinul anului, merită totuși o atenționare la prima, părerea mea!), că X-u-leasca are picioare mai lungi, gene mai întoarse și o viață mai strălucitoare. Dacă nu ai sănătate, poți să te – faci treaba micuță – pe toate.

Așadar, dragelor și dragilor, cunoscuți și necunoscuți, prieteni și invidioși, oameni frumoși și nesuferiți, triști sau veseli, bogați sau săraci, tuturor vă doresc sănătate multă și ocrotire divină!



Viața ca un cozonac

Viața asta e un mozaic de zile fabuloase și zile de eăeat. Într-o miercuri toate îți merg bine, prinzi verde la semafoare, iei biscuiți la promoție, faci o învârteală și-ți ies și ție 30 de Ron, mănânci o ciorbă de perișoare ca la mama acasă, primești un mesaj de la iubit sau iubită care-ți taie răsuflarea și-ți face inima să bată ca la cursele de cai (chiar dacă textul constă în 5 cuvinte scurte alea înseamnă tot), faci o treabă bună la muncă și te laudă poama acră de șef, în fața colegilor.

Dar vine o zi de joi de-ți vine să-ți legi de gât Statuia Libertății, Ateneul și vreo 2 căruțe și să te arunci în gărlă (pentru că e apa mică și vrei doar să faci impresie, nu să mori ca prostu'). Pentru că toate lucrurile merg anapoda, totul e gri, e urât, e trist, e dramatic, banii n-ajung, afară e ger, omătu' e mare, covrigii n-au mac destul, iubitul nu sună, iubita o arde suspect de vreo 2 săptămâni, te doare un deget, te supără șalele, ai vărsat cafea pe cea mai frumoasă bluză și Moș Crăciun nu există. Asta e cel mai grav.

Pentru că așa e viața asta, parcă-i un cozonac d-ăla gras și aburind de care ți-e poftă, dar în care deseori găsești coji de nucă de-ți rupi măselele și bombăni d-alea cu neamuri, în timp ce-ți masezi energic falca. Mai stai câteva minute și mai iei o îmbucătură. Cu frică așa, dar merită! Ai nimerit-o bine, iar coca aia fragedă cu nucă e delicioasă ca zilele bune!

Noroc că zilele bune se împletesc cu alea nasoale și, uneori, doar uneori, Doamne, Doamne pune la super-ofertă mai

multe zile marfă. **Și atunci simțim și noi fericirea.** Și taaaaa-are bine mai e!

În ceea ce mă privește, am diplomă la avansați, sunt campioană când vine vorba de paharul vieții. Chiar dacă el e 90% plin, eu tot gol îl văd. Sunt pretențioasă, perfecționistă, puțin cealapa. Probabil e cazul să-mi schimb lentilele de contact.

La tine cum e? Ești optimist din ăla incurabil sau un baco-vian modern?



În 2012 am învățat. Tu?

E sfârșit de an. Și devenim nostalgici și siropoși, stări accentuate și de perioada frumoasă a Crăciunului ce tocmai a trecut. Și stăm și reflectăm, asemeni Gânditorului din Hamangia. Ce-am realizat în 2012? Ce-am iubit? Cât am suferit? Câți bani am tocat aiurea, cât am investit, cât mai avem? Avem regrete? Amintiri fabuloase? Dureri, înfrângeri? Ce-am pierdut și cu ce-am rămas? Ce urmează acum?

Pentru mine, **2012 a fost un an al minunilor**. A fost anul în care Dumnezeu m-a îmbrățișat cu dragoste, dar m-a și urecheat de vreo 2 ori, așa, părintește. 2012 e anul în care am înțeles că unii oameni pleacă din viața ta ca să lase locul altora care îl merită cu adevărat. Am înțeles că niciun vis nu-i prea îndrăzneț, că tot ce îți dorești se poate îndeplini. Știu că sună ca un clișeu obosit, dar e atât de adevărat! Mi-am dorit din inimă ceva, cam vreo 10 ani așa. Clipă de clipă. Și azi am. Și e incredibil.

Am învățat că prietenii adevărați rămân, chiar dacă locuiesc în celălalt capăt al lumii. Și că unii n-au fost niciodată. Mi-am dat seama că și oamenii bogați plâng, iar fericirea n-are nicio legătură cu milioanele de euro din conturi. Anul asta am învățat că și femeile frumoase sunt părăsite, iar alea mai puțin decorative se mărită cu niște tipi demni de coperta GQ.

Anul ce tocmai se încheie mi-a adus clipe savuroase de fericire, dar și momente de disperare, toate într-un tango pasional. În 2012 am luat Claritine, Voltaren și Metoclopramid, am mâncat cele mai bune scoici din lume la un restaurant din Brașov,

am făcut sandvișuri cu „de toate“ pentru Adriana și am respirat aerul proaspăt irlandez, am sărit în valurile pufoase ale Mediteranei și am râs cu sufletul. Tot acum am realizat că există o legătură specială între surori și că mama și tata sunt cei mai iubiți dintre pământeni.

În noiembrie, Charlie a plecat în Paradisul Apelor.

În 2012, Andreea a avut grijă să am șosetele cu Hello Kitty mereu în picioare, ca să nu răcesc. Și tot ea m-a ghidat, m-a ajutat, a fost acolo când eram doar o „veveriță“ speriată. Și îi mulțumesc.

Tot anul ăsta am învățat să mulțumesc Domnului pentru căței, somn, A, și eclerul cu cafea de la Chocolat.

În 2012 am învățat că dragostea nu se povestește, se trăiește.

Toamnă cu aromă de vanilie

Sunt multe lucruri pe care aş vrea să le spun, să le scriu. De la 7 luni am început să vorbesc, iar de atunci nu-mi mai tace gura. Mama ştie mai bine! Ce e blogul meu, de fapt? E o poveste cu public, o înşiruire de gânduri, păreri, senzaţii, trăiri, sentimente, imaginaţie şi mici prostii. Care contează pentru mine. Şi pentru tine, dacă citeşti acum. E un spaţiu atemporal, o lume intimă, la care te întorci doar pentru că vrei.

Aici nu-i loc de bârfă. Nu-i loc de răutăţi, de invidii şi nervi. Aici nu fac publicitate pentru că trebuie, nu iau bani să scriu despre un produs că-i bun. Blogul meu e despre viaţă, cu sinceritate. E riscant, dar mi-am asumat.

Nu scriu pentru femei. Nici pentru bărbaţi. Scriu pentru suflete.

Nu-mi place culoarea roz în mod deosebit. Însă am ales-o deseori, în *layout* sau postările de pe Facebook, pentru că vreau să îndulcesc realitatea în care trăim. E şi așa atât de sumbră.

Am stat departe de lume şi mi-am permis aroganţa s-o privesc din depărtare. Am înţeles că viaţa e așa cum vrei tu s-o vezi, e alegerea ta ce culoare au dimineţile. Mi-au năvălit multe idei în minte şi am să scriu despre ele.

Vă mulțumesc de nu vă vedeți!

E târziu. E noapte, orologiul bate 1 jumate. Sunt obosită și mi-e somn, dar pentru că îmi place să vă scriu, mi-am pus pijamalele cu buline, mi-am strâns părul într-un coc în vârful capului, am luat laptopul în brațe și m-am apucat de treabă. Adică nu-i treabă, e plăcere. Pentru că deja îmi sunteți dragi.

Sunt absolut uimită și copleșită de reacțiile pe care le aveți în ceea ce privește postările mele naive, fără pretenții, cu texte deștepte ca bibilicile și frumoase ca picturile rupestre. Primesc mesaje, telefoane și aud păreri de unde nici nu mă aștept. **Îmi spuneți că vă fac să râdeți. Să plângeți. Îmi spuneți că vă regăsiți. Și eu vă spun că mă faceți fericită.**

Așadar, salut gașca de fete vesele de la Cluj, pe Andrei, doamnele asistente de la spitalul Cantacuzino, cititorii din SUA și Australia, graviduțele, echipa de PR-ițe sexy, fetele de la Bancă, bloggerii simpatici, romanticii, pe colegele soră-mii – studente la medicină în Târgu Mureș, le salut pe prietenele mamei și pe fiicele lor, pe băieții cu Converși, pe colegele din liceu și școala generală, pe frații jurnaliști, îmi salut toți cititorii pe care nu îi cunosc, le salut pe invidioasele grupului, haterii, fițoșii, pe cei ce nu recunosc că-mi citesc blogul și pe fostul meu iubit oltean. Pe Lizi și pe mami.

Vreau să fiu siropoasă și deloc piperată și să vă mulțumesc. Fie că citiți cu drag ceea ce scriu (*ca să vă destindeți!*) sau cu ciudă (*ca să îmi găsiți măcar o greșeală gramaticală, pentru ca asta v-ar face să vă simțiți mai bine!*) eu vă mulțumesc.

(Nu mi-a ieșit să fiu doar dulce, așa-i?! Asta e, asta sunt, și alta mama nu mai face!)

Și ca să fiu autistă până la capăt, vă mai mulțumesc o dată!

Cu drag de drag,

Di

II. DĂMĂRI

II. DAMEN

M-a lăsat-o pe o bancă în fața unei case mici, dintr-un cartier nou, unde se afla o femeie care se ocupa de repararea și întreținerea mașinilor. Era o femeie de vârstă mijie, cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie simplă, dar cu o ținută demnă și profesională. Mă uitam la ea cu interes, deoarece mi se părea că are ceva în comun cu o femeie pe care o cunoșteam foarte bine din copilărie. Avea același fel de privire, același fel de zâmbet, și mă simțeam în siguranță lângă ea. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie.

Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie.

Am rămas sătul de toate acestea, înțelegând de ce ziceam că ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie.

Parcă mi se era răsuflându-mi din gât, ca și cum eu eram eu însumi.

Ne-am întâlnit din nou într-o zi, într-un restaurant dintr-un cartier nou, unde se afla o femeie care se ocupa de repararea și întreținerea mașinilor. Era o femeie de vârstă mijie, cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie simplă, dar cu o ținută demnă și profesională. Mă uitam la ea cu interes, deoarece mi se părea că are ceva în comun cu o femeie pe care o cunoșteam foarte bine din copilărie. Avea același fel de privire, același fel de zâmbet, și mă simțeam în siguranță lângă ea. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie. Mă uitam la ea și mă gândeam că poate ea era aceeași femeie pe care o cunoșteam din copilărie.

Omul e liber

M-a întrebat cineva în ce categorie intră scrierile mele, despre ce scriu. Și nu am știut să-i răspund. Scriu despre ce-mi vine. Ce am chef, ce simt. Fabulez sau spun lucrurilor pe nume, mâzgălesc elucubrații sau (îmi place mie să cred!) scriu chestii deștepte. Deci sunt personale. Azi. Că mâine poate nu mai scriu. Sau le părăsesc. Sau le închiriez. Sau.

Ideea e așa... dacă simt că am ceva de spus, scriu. Dacă nu, mă uit la Anatomia lui Grey. Sau mănânc pătrunjel (asta am făcut mai devreme!). Sau mă duc în oraș cu cineva. (Cu tine, cel mai probabil.) Sau mă joc Wii. Sau, sau, sau, sau, saaaaaau.... (azi sunt „sau“ girl).

Omul poate să facă multe, infinit de multe lucruri, de la cele mai simple și banale, la chestii sofisticate și geniale, și acum nu mă refer la material, la concret. Poate să-ți câștige încrederea în ani și să o piardă în minute, să te iubească până la cer și înapoi, să mintă privindu-te în ochi, să te ajute când credeai că te urăște, să te trădeze, să te inspire, cucerească, fascineze, ierte, să te facă să zbori, să îți gătească, să nu te uite...

Dar omul nu o să poată niciodată să fie doar al tău.

Nu suntem construiți să aparținem unei singure persoane. Eu sunt o femeie geloasă, dar în limita bunului simț. Totuși, când am avut în viață cea mai aprigă criză de gelozie, nu a fost din cauza iubitului. Ci din cauza ei, a celei mai bune prietene. Am prins-o cum vorbea cu o altă fată în recreații, când eu eram prea ocupată să îmi copiez tema la mate. M-a deranjat, dar am zis că e vina mea, că nu-i acord destulă atenție. Însă în altă zi, când o credeam răcită, în pat, am văzut-o în oraș tot cu fata aia. Râdeau. Am simțit că mă sufoc, prietena mea cea mai bună șușotea cu

mâța aia blondă, cu ochi de viezure!!! **Trădare, trădare, de o mie de ori trădare!**

Nu am vrut să-i vorbesc câteva zile, apoi însă ne-am împăcat. Mi-a jurat că eu sunt cea mai bună prietenă a ei și că fata aia e doar așa, o amică. Am decis să o iert și să trec peste. Ce copilării! Asta se întâmpla acum vreo 9 ani.

Problema e că lucrurile nu se schimbă prea mult odată cu trecerea timpului. Și la maturitate există aceleași apucături... vrei pentru tine, mereu pentru tine, doar pentru tine.

Și nu-i așa. Prietena ta cea mai bună are și alte prietene. Prietenul tău cel mai bun iese la bere și cu alt tip. Iubita ta e a ta pentru... cât timp? Soțul tău... mi-ar părea bine să fie doar al tău, mereu, ca în povești.

Doar că omul ăsta e hămesit de libertate și detestă eticheta „Viorica, proprietatea lui Gicu“, „Maricica, unica prietenă a Vetei“.

Oamenii nu semnează contracte de exclusivitate. Și când o faci, le încalcă. Dacă vrei un om fidel... ia-ți un câine.

A priceput cineva ce am îndrugat eu aici?

"In life, it's all about choices" :)

Ai oglindă în casă? D-aia mare, să te vezi plan întreg? Sigur ai. Stai 5 minute în fața oglinzii și uită-te atent la tine. Ești o sumă. Suma alegerilor tale.

Păr lung sau scurt, blond, brunet sau *very* sofisticat vopsit, sprâncene arcuite sau pensate subtil, tatuaj sau piercing, rocker sau manelist, cu fond de ten sau fără, cu zâmbet larg sau ochii triști.

Lapte Zuzu roșu sau albastru? Îi dau papucii sau mai stau așa, de frica singurătății? Mă trezesc azi la 8 și mă duc la muncă sau îmi iau concediu o zi și stau toată ziua în pat și lenevesc? O sun să-i spun că mi-e dor de ea și că am fost un bou sau rămân mândru și orgolios? Trec azi pe la mama să o iau în brațe și să-i spun că o iubesc sau mai aștept până vinerea viitoare? Omletă sau ou fiert? Îl înșel în continuare sau mă potolesc? Cad în depresie sau mă duc la biserică și mă adun? Trimit sms-ul ăsta sau nu? Merg să-mi susțin restanța sau îmi tremură ~~eara~~ și zic pas? Îmi dau demisia sau mai stau și mi-e silă de munca mea? O cer de nevastă sau mi-e frică? Dau 4 milioane pe pantofii ăștia și fac foamea până la salariu sau plec mai repede din magazin? Divorțez sau nu? Tac sau vorbesc? Iert sau judec? Și tot așa...

Ești ceea ce ești în secunda asta datorită alegerilor pe care le-ai făcut în viață. Alegeri responsabile, mature, asumate, calculate și drepte, alteleori copilărești, impulsive, nebunești, greșite, idioate, fără cap. Dar toate sunt ale tale. Și în momentul în care vei învăța să le accepți, o să te iubești. Și nu o să ai regrete.

Am fost de multe ori la răscruce de drumuri și nu mă refer la dilema: „Ce să comand: vită în sos de piper verde sau paste carbonara. Hmmm.“ Nu, chestii mult mai profunde, mai intense,

mai dureroase sau mai fericite. Mereu m-am sfătuit cu ai mei și am cerut inspirație divină. Însă întotdeauna am ales singură. Uneori am câștigat, alteori am pierdut, uneori mi-am dat cu pumnii-n cap și m-am întrebat cât de proastă pot să fiu. (Răspunsul: mega proastă!) Dar apoi mi-am asumat ceea ce am făcut și am zis „ok, ce am învățat din asta? Bun, să mergem mai departe....“

Așadar, nu-ți fie teamă să alegi. Să trăiești în incertitudine e nasol. Să nu ai păreri e nasol. Să nu ai atitudine și personalitate e grav. Asumă-ți ceea ce faci. Fii curajoasă și spune-i „Iubitul meu, dacă continui să fii o legumă obosită și să preferi TV-ul în locul meu, oricât te-aș iubi, te părăsesc, mami“ sau dă-ți demisia și pune bazele afacerii pe care o visezi, chiar dacă pare utopic și irealizabil. Du-te la mare iarna sau invit-o în oraș chiar dacă pare inabordabilă, îmbracă-te în pijamale și du-te la muncă așa sau închide-ți telefonul, comandă 10 prăjituri și uită-te toată ziua la film. Spune-i că-l iubești chiar dacă nu-i al tău, desparte-te, bea lapte cu 3% grăsime, mănâncă la 2 dimineața!!! Alege să trăiești, să simți, să te cunoști, să respiri, să vibrezi, să plângi în hohote și să te ridici, să iubești înălțător și să doară.

Alege cu cap sau alege ca un prost. **Dar alege!**

Om drag, îți mai aduci aminte?

Uneori îmi amintesc cu atâta drag de clipe pe care le-am petrecut alături de persoane speciale, ce mi-au îmbogățit viața cândva, în anumite etape. Mulți sunt oameni cu care azi nu mai țin legătura, dar pe care poate îi am în lista de Friends de pe Facebook, cu mulți îmi mai spun doar „La mulți ani“ de Revelion, iar pe alții îi iubesc zi de zi.

De multe ori mi-am amintit câte o întâmplare, am zâmbit și m-am întrebat: „Oare omul ăsta se mai gândește și el vreodată la mine?“ Azi o să le scriu aceloră cu care nu mai păstrez legătura. Sunt oameni care au contat pentru mine și care poate vor ajunge cumva să citească rândurile astea. Atunci o să știe că nu i-am uitat.

Alexandra. Îți mai aduci aminte cum făceam gimnastică la mine în sufragerie, pe pernele pufoase de la canapea? Aveai și ai cel mai lucios păr din lume.

Mădă. Cât te iubeam când mă întrebai: „Dia, vrei să mâncăm ou ochi cu cartofi prăjiți? Dormi la mine în seara asta?“ Și cum vorbești tu în somn. Mi-ești dragă.

Adriana. Ai fost colega mea acum 15 ani. Ai revenit în viața mea subtil. Mă bucur.

Radu. Am primit de la tine cele mai frumoase desene *ever*. Ești foarte talentat.

Roxana. Stăteam amândouă în apartamentul de la etajul 10. Erai minunată pentru că îți luai hainele de seara ca să nu mă trezești din somn când plecai la facultate.

Corina. Ești o fată specială și faci cel mai bun tort de zahăr ars.

Ioana. Ești cea mai pozitivă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Ai un zâmbet superb pe care mi-l amintesc deseori.

Irina. Ai fost cea mai bună prietena a mea ani la rând, cândva. Îți mai aduci aminte când ne făceam temele împreună și apoi plecam la meditații la română? Îmi doream să am părul drept, ca tine. Și genele lungi.

Cătălina. Stăteai în aceeași curte cu mine într-o perioadă. Coboram la tine și vorbeam ore în șir. Ești cea mai ambițioasă persoană pe care am cunoscut-o. Și îți place portocaliul.

Andreea. Așa om fain ca tine nu mi-a mai fost dat să întâlnesc. Îți amintești când am venit la tine acasă, într-o duminică, și am citit împreună, într-o zi, *Quo Vadis* lui Sienkiewicz? Ești așa deșteaptă și minunată. Pe sora ta o cheamă Laura.

Ștefi. Polonia n-ar fi fost la fel dacă nu erai acolo. Îți amintești cum am mers noaptea, de Revelion, prin zăpadă? *Do you remember Monika, tzurka girl?*

Olivia. Cea mai bună profă de arabă *ever*. Cea mai visătoare femeie. Frumos.

Raluca. Mi-e dor să ne vedem să mă pupi apăsător pe obraji, cum numai tu o faci.

Ruxandra. Cea mai delicată făptură pe care am cunoscut-o. N-am uitat nici acum ce mi-ai scris în caietul cu amintiri: „Diana, ești ca o vioară lină...” Ai cei mai expresivi ochi din lume.

Tudor. Mi-e dor de râsul tău molipsitor. Ai grijă la Tm, copilu'!

Varty. Ești atât de specială pentru mine. Îți amintești cum ai cumpărat odată pâine și ai ținut-o doar cu mâna stângă, pentru că dreapta avea „bacterii” de la metrou? Hahaha, *Miss you*

Vera, Ralu, Adi. Cei mai frumoși frați. Prietenii copilăriei mele.

Adi, Darius, Dorin, Marius, Adi, Gigi – cea mai tare gașcă. Am învățat multe de la voi.

Și mai sunteți mulți. Specialii mei.

Damenii mei minunați

Sunt zile în care mă întreb de ce oamenii au uitat să fie oameni, de ce „prieteni“ a devenit doar un cuvânt din DEX. Și mai sunt zile ca cea de azi, când mă bucur.

Azi e ziua ta. Anii trecuți, filmam un clip pe care ți l-am trimis, un video în care îți spuneam cât îmi e de dor de tine și cât de mult aștept să vii. Doamne, Doamne le-a rânduit frumos, iar iarna asta, după 6 ani, te-am pupat și ți-am zis: „Bă, te iubesc!“

Tu m-ai făcut să râd, m-ai făcut să plâng, m-ai ajutat la mate și m-ai adus cu picioarele pe pământ când eram mult prea visătoare. Ție ți-am cumpărat șorici iarna asta din parc și tot pe tine te-am așteptat 4 ore în aeroport. Degeaba. (Puteai să mă suni de la Londra să îmi spui că ai întârziere!!! Ntz ntz ntz.)

Când dormi, miroși a piersici și a gumă de mestecat.

Mi-am dat seama că te iubesc atunci când am înțeles că nu mă deranjează defectele tale. Le ai de când erai micuță, nu ai scăpat nici acum de ele, dar pe mine nu mă deranjează. Ce dacă ești usturător de directă, tranșant de sinceră și uneori malițioasă.

Ești tu. Ana mea. Te iubesc.

Femeia. Care-i șmecheria cu ea?

Bărbații își doresc să înțeleagă femeia. Mereu și-au dorit asta. Eu le zic să se lase păgubași, nu ne înțelegem noi singure, ce pretenții să mai aibă ei.

Fac parte din această specie și mi-e greu să pricep ce e în mintea mea. Sau a ta, femeie!

— De ce o tipă la 30 de ani, frumoasă, deșteaptă, cu o carieră strălucită atârnă după un bărbat mediocru, cu urechi clăpăuge și burtă, care nici măcar nu scrie corect?

— De ce un bărbat bun, la locul lui, care citește în pauza de masă din Baranga și adoră florile devine plictisitor pentru femeie, pe când gagiul căruia îi scapără ochii după orice pereche de craci e taaare interesant?

— De ce femeia, după o perioadă X de locuit cu iubitul, spune că „Nu pot să adorm dacă nu e acasă“?

— De ce ORICE femeie, chiar și aia care se dă ingenuă, e rea, parșivă și a naibii? Oare „calitățile“ astea fac parte din versiunea standard?

— De ce femeia simte mereu nevoia de control și vrea mereu să aibă ultimul cuvânt?

— De ce femeia nu-i suportă fosta iubită, însă îi știe pe de rost contul de Facebook, inclusiv ce scor are la Farmville?

— Cum poate o femeie să legene copilul, să amestece în supă cremă, să calce două cămăși, iar când el intră pe ușă să-i spună: „**Hai la masă iubitele, trebuie să fii tare obosit!**“

— De ce o femeie continuă să îl divinizeze pe el, chiar dacă aude zilnic: „**Nu te iubesc mă, ce nu înțelegi?**“

— De ce o femeie se satură de prea mult bine într-o relație și atunci începe să compună scenarii, care o să-i dăuneze mai târziu?

— De ce o femeie care vrea să cucerească un bărbat e machiată de la 6 dimineața, iar când îl are umblă cu nădragi cu Tweety, iar rimelul e amintire?

— De ce o femeie rezistă mai mult la durere decât un bărbat?

— De ce femeile nu recunosc că înșală emoțional și-și dau sms-uri din baie cu tipi interesanți?

— Cum poate o femeie care-i mamă să se trezească în toată noaptea, aparent fără motiv, pentru că simte că puiul e bolnav? Și așa să fie.

Și multe alte „de ce-uri“. Știi tu să-mi răspunzi măcar la unul? Poate ar fi fost mai bine să venim pe lume cu **instrucțiuni de utilizare**. Cu desene!

Bărbatul, nu te supăra,
care-i treaba cu dumneata?

Dacă într-o postare precedentă încercam să definesc și să deslușesc tainele femeii (am eșuat lamentabil), acum vreau să mă dau rotundă și să disec bărbatul. Nu cu bisturiul, cu părerea.

— De ce bărbații nu plâng când se uită la **Titanic**?

— De ce tooooooți masculii au un cult pentru prețioasele comori din izmene? Și de ce se ciupesc de „dânsa“ chiar și în mijlocul unei ședințe sau pe peron la metrou?

— Cum de un bărbat care află secretul celui mai bun prieten reușește să îl țină pentru el și ani întregi, pe când femeia își trădează cea mai bună prietenă cu prima ocazie? (Își pune status pe Facebook când ajunge acasă.)

— El are 1,90 m și 85 de kile, iar ea un metru și-un dop și 45 de kile udă, și tot ea îi zice: „Lasă că are mami grijă de tine.“ De ce??

— De ce bărbați deștepți, cu masterate la Viena, se cupleză cu femei frumoase, dar care spun că au „**tranversat**“ pe roșu și s-au spălat pe mânuțe la „**ghiuvetă**“?

— După ce te muți cu el, descoperi că prințul tău râgâie, are gaze matinale și se scobește în nas în timp ce se uită la Știrile din sport. *Oh, why??*

— De ce bărbații conduc mai bine ca noi, sorooooo??? E un adevăr, oricât ar fi de dureros.

— De ce le e rușine masculilor să admită că, uneori, **DOAR UNEORI**, plâng ca niște pișăcioși de clasa a II-a, cu bale și mucii? Și plâng din cauza unei femei. Logic.

— De ce soțul are impresia că e datoria exclusiv a mamei să aibă grijă de copil? Băi Jenică, e și al tău prietene! Și asta mic vine la pachet cu plâns, mofturi, pampers, colici și alte bunătăți. Spor la treabă!

— De ce din gura unui bărbat de 30 de ani auzi: „Stai așa, să văd dacă îmi dau ai mei voie.“ *Say wha?*

— Cum poate un bărbat să stea lângă o femeie cârpă, care îl divinizează și îi taie fripturica soldăței în restaurant, dar nu poate conviețui lângă o tipă cu personalitate?

— De ce bărbații au gene lungi, frumoase, cu volum și curbate, iar noi ne câcâim cu rimel și alte artificii de *beauty*? (Întrebarea asta mă obsedează!!!)

— Însurătoarea are efecte adverse la bărbați. Le cade părul și le crește burta.

— De ce îți amintești și acum parfumul LUI???

— De ce un bărbat drăguț, deștept, manierat și cu bani e ori însurat ori gay?

— De ce bărbații sunt privilegiați? Nu se epilează, nu au dureri menstruale și nu nasc?

— De ce Patrick Dempsey e al naibii de sexy?

Damenii-căpcăuni și răutățile lor gratuite

În cei 24 de ani ai mei am întâlnit oameni leneși, invidioși, cu suflet mare, bârfitori, ambițioși, sinceri, mincinoși, parveniți, credincioși, luminoși, idioți și geniali. Și am mai dat de o specie, cea mai rea. Eu le-am zis oamenii-căpcăuni (și am fost finuță!).

Nu știu cum se face că în specia asta sunt numai femele. Sau cel puțin așa am nimerit eu. Vorbesc despre persoanele alea care emană răutate și frustrare, care te împietresc cu privirea ucigătoare, mijită printre gene, și cuvintele otrăvite pe care le aruncă.

Am avut o căpcăună profesoară de liceu, una profă de facultate, o colegă de școală și o șefă. Măi tată. Niște vipere cu față de om, niște ființe care se hrăneau cu frica pe care tu o simțeai, creaturi a căror satisfacție era să te doboare, să te umilească, să te înjosească și să-ți smulgă niște lacrimi. **Acumulau experiență la CV-ul de căpcăune-șefe.**

Fiecare înfruntare cu oricare dintre cele 4 căpcăune degenera într-o repriză de plâns în baie, o văicăreală de 5 ore la mama și vreo 3 pomelnice la biserică (de bine, dă Doamne!). Azi așa, mâine la fel, poimâine identic, trecea săptămâna, apoi luna... dar hooooo, cât era să mai rezist și eu. Fizic, mai puteam, dar psihic eram dărâmată de fiecare dată. Și nu știu cum, prin ce minune, Dumnezeu mă scăpa de femelele-pacoste: ba o retrogradare, o demisie micuță, ori finele anului școlar.

Însă niciodată nu am avut curaj să iau atitudine. Pentru vremurile pe care le trăim, tata m-a educat prost. Să întorc și celălalt obraz, să spun „îmi cer iertare“ chiar dacă n-am greșit, să mă ghidez după premisa „capul plecat, sabia nu-l taie“, să cred în judecata divină.

Și, ca să fiu sinceră, **Dumnezeu nu m-a dezamăgit**. Dar mă întreb: oare nu trebuia să mă înfoi în pene, să mă rățoiesc la căpcăune și să le ating puțin cu niște vorbe piperate, așa, să le ajungă la sufletele? Le-aș fi alintat cu apelative adorabile, de altfel conforme cu realitatea: slăbănoago, inculto, frustrato, afurisito, cap-de-shrek sau matahalo.

Și dacă acum 10 secunde mă întrebam, acum îmi și răspund: nu, nu trebuia. Pentru că oamenii-căpcăuni s-au născut normali, dar au ajuns răi din cauza unor traume. Și suferă. Și pentru că ei suferă, vor să-i facă și pe alții să se simtă mizerabil. E ca în episodul ala de la RObotzi. (Mo: „Mie nu mi-i ciudă că-s eu supărat, mie mi-i ciudă că-s alții fericiți“, hahahahhaah.)

God bless the ogres!

Femei leșinate, bărbați plictisiți

Nimic nu e mai grav pe lume ca femeia beată și femeia leșinată. Nu de foame. După bărbat. Al ei ~~sau al alteia~~.

Am văzut de-a lungul vremii câteva specimene feminine dichisite, elegante, pudrate și parfumate, care după cinci rânduri de vodcă și suc de mere erau de toată jena. Nici măcar bărbaților nu li se mai păreau sexy când rimelul le era întins pe toată fața și exersau cu talent mersul în patru membre!

Și mai sunt astea și mai periculoase, *leșinatele*. Etilotestul le-ar cataloga drept treze, însă un aparat de măsurat prostia ar afișa „Eroare“.

Pe femeia din categoria asta o recunoști de la o poștă. Stă cu bărbatul și, din când în când, se uită blajin în ochii lui și-i zice: „Vai, cât ești de frumos, muțunache! Ești obosit? Haide că îți fac eu mâncarea preferată, îți pregătesc cada, îți masez picioarele, croșetez cât te holbezi tu la meci, îți calc cămașa, îți fac un sex oral, te învelesc înainte de somn și n-are nimic că tu ai uitat că azi e ziua mea de naștere. Iartă-mă, trebuia să sun să-ți amintesc! Frumosule!“

Băi femeie, trezirea! Cu cât un bărbat simte că ești mai leșinată, cu atât se satură mai repede de tine. E adevărat că la început se va simți flatat, însă există un moment cheie în care i se ia. Și gata!

Și atunci pleacă, tu te-ntrebi cu ce-ai greșit, că ai făcut totul perfect, ai fost dedicată și umilă, și-ți piși ochii luni în șir, ca într-un final să-l vezi de mână cu o femeie care-l tratează ca pe-un preș. Iar el e îndrăgostit lulea și prost ca un mop. Dar e fericit!

Pentru că bărbații preferă fetele rele. Alea bune sunt prea ușor de cucerit. Și când te gândești că tu ai învățat să faci pipoțele cu sos, special pentru el...

Despre ele, dragele mele

Nu cred în prietenie.

Cred într-un om care mă acceptă așa cum sunt, care m-a ținut în brațe când am fost tristă și care plânge pentru că ne-am cerțat. Înseamnă că-i pasă. Și omul ăsta e o fată. Și e blondă, frumoasă, și a naibii. Și o iubesc.

Cred într-o persoană pe care nu am suportat-o cândva. De care mi-a fost frică și care m-a terorizat o perioadă. Și pe care mi-a adus-o Dumnezeu sub altă formă, mulți ani mai târziu. E o fată pe care mă bazez azi. Și care știe că îmi place să mănânc ciorbă cu brânză telemea, iar aseară mi-a făcut un cadou: șosete cu Hello Kitty. E *dark & twisty*, frumoasă, și a naibii. Și o iubesc.

Cred într-o femeie-copil. Pare atât de puternică, dar e fragilă. Pare matură, dar e mică. Pare scumpă și dulce ca o prăjitură – și chiar e. Într-o zi, când eram tristă, m-a făcut să zâmbesc cu un tricou personalizat cu Hello Kitty. Și o iubesc.

Cred într-un om de 49 de kile, dar cu un suflet de 2 tone. E talentată, e generoasă, e dedicată și e mamă. Și face totul cu mânuțele alea mici: cu ele alină fruntea cu febră a copilului, mângâie părul surorii, machiază și mă ține pe mine de mână când mă dezechilibrez. Și o iubesc.

Cred într-o moleculă, în jumătatea mea de H₂O, în singura persoană lângă care nu fac nici cel mai mic efort să fiu altfel decât sunt. E omul meu, *my person*. Și ne despart ani, și mări, și țări, dar asta e frumusețea noastră. Și o iubesc pentru că e ea.

Și există undeva un om pe care îl iubesc cu toată ființa mea și în care cred necondiționat.

E un copil care miroase a lapte, cu degețele mici și strungăreață, o fetiță deșteaptă și incredibil de frumoasă, care nu voia să stea la grădiniță. Și căreia nu-i dădeam cariocile mele

MyBoss pentru că apăsa prea tare și-mi băga vârful înăuntru și trebuia apoi să-l scot cu boldul. Un copil care mă zgâria așa tare de plângeam 2 zile, prietena mea cu care îmi faceam cazemată sub masă, persoana pe care nu voiam să o iau afară pe motiv că „e prea mică, nu știe ea jocurile“.

E copilul care visa să se facă „domnișoară cu tocure“ și să aibă o „fermă de căței“. Cea căreia i-am tăiat casetele cu Andre și îmi pare rău și acum, i-am citit jurnalul ascuns sub covor și iar îmi pare rău.

E copilul care s-a făcut mare și totuși, pentru mine, încă miroase a lapte dulce. E acum fata care îmi dă sfaturi, îmi alină serile grele și mă asigură că o să fie bine, aliatul meu, confidenta mea, sprijinul meu, mândria mea. E sora mea.

Așadar, nu cred în prietenie. Cred în dragoste.

Egali din naștere. Ce minciună!

Cine a zis că suntem „egali din naștere“ a fost un ipocrit. *Guess what?* Nu, nu suntem. Unul vine pe lume într-o familie cu alți 6 plozi acasă și e doar un accident la beție (nu știu de ce îi mai dau nume, ar putea să-l strige „Alocație 7“), altul e un copil dorit și așteptat, iar tati dă de băut 3 nopți la Hilton partenerilor de afaceri, altul are o mamă de 17 ani care-l lasă în spital și fuge la liceu, are teză la română și copiuțele nu sunt gata.

Egali din naștere. Yeah, right.

La 7 ani îți dorești bicicletă, mami ți-ar lua, dar n-are bani. Colegul tău de clasă are Iphone 4, iar fetița din prima bancă are vânățai. O bate tac-su vitreg.

E sâmbătă. Ai 9 ani. Azi e o zi fericită: mama a cumpărat o roată de cașcaval și salam de Sibiu, ca să aline zilele, prea multe, de margarină pe pâine. Colegul tău e la Viena, ia lecții de călărie și limbi stăine. Fetița cu ochi albaștri e la spital. Tatăl ei a fost foarte supărat în ultimul timp, tot pierde la ruletă.

Pe la 13 ani câștigi premiul I la olimpiada de matematică. Ai învățat mult, ai tăi sunt mândri și ți-au promis că te duc un weekend la Neptun, la anu'. Să aibă timp să pună deoparte din niște salarii mizerabile. Băiatul acela a fost prins fumând în curtea școlii. N-a pățit nimic, directoarea merge la salonul mamei lui. Ba chiar se va duce în vacanță la Londra cu guvernanta. Părinții sunt prinși cu afacerile. Micuța cu ochii albaștri gătește ciorbă de pește. E târziu, nu și-a terminat temele, dar trebuie să o ajute pe mama, altfel vine tata și se înfurie dacă nu e gata mâncarea.

Ai 19 ani și planuri mărețe. Visezi la o carieră strălucită și o descoperire notabilă în domeniul matematicii aplicate. Stai la cămin în București. Nu prea sunt condiții, bursa îți ajunge cât

să nu mori de foame. Noroc cu zacusca și gemul de prune de la mama. Fostul tău coleg de școală studiază în Elveția. Teoretic, e la o Universitate de Finanțe, practic, studiază viața de noapte în club, anatomia femeilor petrecărețe și structura unui *joint de calitate*. Ana are și ea 19 ani. I-ar fi plăcut să fie asistentă medicală, să învețe, dar a fost nevoită să plece la muncă în Italia, să facă bani. E chelneriță la un bar, iar din când în când, noaptea, își șterge lacrima din colțul ochiului și răspunde: „40 de euro.“

Ai 44 de ani și stai în două camere în Rahova. Ai doi copii, o tonă de diplome și distincții și rată la bancă cât pentru trei vieți. Luna asta nu plătești întreținerea, îi trebuie băiețelului adidași noi. Fostul tău coleg de clasă este milionar în euro și apare la televizor. Și-a cumpărat ultimul model de Mercedes, are o soție și trei amante, afaceri cu imobiliare și vreo patru dosare pe rol pentru evaziune fiscală. E nevinovat, dar are mulți dușmani.

„O româncă de 44 de ani a fost găsită moartă într-un imobil din Italia. Se pare că femeia a fost victima agresiunii concubinului său, tot român.“ Ana? Închizi televizorul.

Și mai are cineva tupeu să vorbească de egalitate??? E doar o vrăjeală proastă.

Moldovencele. „Talentoasele” neamului

Disclaimer. Nu vreau să fiu răutăcioasă, îmi dau și eu cu părerea.

Moldovencele sunt o specie aparte, iar regnul lor se împarte în două: moldovencele genuine, alea de peste Prut, și metisele autohtone, din Moldova noastră dragă.

Moldoveanca e femeie – ca mine, ca tine, ca Geta de la 4, însă cu ceva în plus. **Tupeu.** Și vorbesc de un tupeu d-ăla care atinge deseori linia fină a nesimțirii. Dar d-aia reușesc ele. Ce reușesc? Hai să vedem!

— Să ajungă departe, să-și facă o carieră strălucită, asta în timp ce tu o arzi aiurea și visezi cai verzi pe pereți. Cum ajung departe? Fiecare cu ce parte a corpului o ține mai strașnic. Ambele zone anatomice încep cu „C”. Hai ghici!

— Să îți sufle bărbatul de sub nas pentru că tu ești prea ocupată cu jobul și uiți să te mai machiezi, să te parfumezi, ca să nu zic că ai 40 de kile pe-un crac, iar ele arată de înțepenești (astea sunt niște cochete, mai ales basarabencele, și le place viațaaaaaaa).

— Să conducă tiruri, să escaladeze munți, să facă bani gârlă, să apară la TV, să cucerească Hollywood-ul sau Pipera, fiecare după aspirații.

Personal, cunosc moldovence și d-alea, și d-alea.

Astea de la Chișinău sunt date-n mamele lor. Se pricep la toate. Și dacă nu se pricep, se bagă. Fac mâncare bună, cântă, dansează, tund, machiază, șofează, colorează, croșetează și fac sex de calitate, d-ăla ca-n filme. Cel puțin așa li s-a dus vorba. Mama voastră de zeițe tupeiste, cum v-a înzestrat Natura cu toate calitățile! Păcat doar că sunteți proaste de gură și aveți un accent nasol, dar deh, n-oți vrea să fiți perfecte!

Și mai sunt astea hibride, de la noi. **Cu excepțiile care confirmă regula (super femei!)**, marea majoritate sunt mai rele ca buba neagră.

Sunt parșive: dacă o moldo spune „Vai, ce frumoasă ești, ce bine îți stă blondă“, în traducere înseamnă ceva de genul „Ești o strâmbă nasoală, ce o fi văzut bunăciunea aia de bărbac-tu la tine?“ Bârfesc mult, mereu au interese ascunse, iar bunul-simț e o trăsătură de caracter străină lor.

Acum, draga mea, dacă ești moldoveancă, **respect!**

Bărbații aștia.
Niște... 28 # a d s k d j b 7 a # " & / ((s e d j h

Înainte să mă apuc de zugrăvit păginuca asta cu multe cuvinte dulci și usturătoare deopotrivă, vreau să zic atât: sunt șocată. Eu am impresia că scriu aici și mă citesc 3 prietene, 7 cunoștințe și vreo 5 amețiți. Pare-se că nu-i chiar așa. M-am întâlnit întâmplător cu oameni la metrou pe care nu-i mai văzusem de ani și după un „ce faci?“ la repezeală îmi spun: „Mișto blogul, îl citești!“ Riiii? Și apoi prietene de-ale mamei care îmi transmit că fetele lor citesc și ele, și colege de facultate ale soră-mii, și necunoscuți, și, și, și! Wow! Vă mulțumesc. (Și n-o bag p-aia cu „sper să mă citiți în continuare și să nu vă dezamăgesc că e lame.) Deci, **mulțumesc**.

Bun, să mă întorc la ale mele (sau ai noștri? hmm). O să încerc să exprim frustrările mele și ale altor femei, așa cum mă pricep.

Bărbații. Aceste fapte incredibile, care conduc atât de bine și se pricep să schimbe anvelope, minunații care ne așază pe umeri șuba atunci când ne e frig, romanticii care ne privesc în ochi și ne șoptesc „te iubesc-uri“ siropoase, incredibili care ne cară geanta de plajă prea grea și au grijă să nu ne ardem năsul, fantasticii care ne masează seara picioarele după o zi grea și la pieptul cărora adormim, suspinând ca niște prunci.

Bărbații aștia... **DOBITOCII!** Băi, nea Stelică, de ce trebuie să suport că fumezi? Ai idee că, decât să mă pup cu tine, aș prefera să ling un Ambi Pur? Când iubești așa mult femeia de lângă tine, de ce n-ai mă tupeu să-i ții piept lu' ~~mă-ta~~ ființei suave care te-a zămislit? De ce prietene o iei la sănătoasa când vine


vorba de însurătoare și familie? Când ieșiți cu băieții, fiți buni și dați un sms să știm și noi când ajungeți înapoi. Femeile au obiceiul prost să nu doarmă până nu sosește jumătatea, de oriunde o fi plecată. Așadar, sms. Că doar nu cerem porumbel voiajor!

Băi, ăsta, cu tine vorbesc! Cum vine treaba asta mă: „Ești perfectă, te iubesc, dar vreau sa luăm o pauză???” Dacă știam că ești autist, nici nu îți dădeam numărul de telefon.

El către soție: „Fă-mi un ceai, sunt obosit. Și du-l pe ăsta mic în altă cameră, mă doare capul, vreau sa văd un meci, și ah, vezi că am uitat să plătesc facturile, te duci dragă tu mâine, da?” Ooooo, Patrocle... MARȘ, mă!

Și, mici rugăminți: fără șosete murdare la capul patului, fără pastă de dinți pe chiuvetă, fără „aa, e ziua ta azi?”, fără numele fostei, fără „plătești tu? Nu am *cash*“, „Nu mai pot azi, am fost reținut“, echipamente de fotbal puțitoare aruncate printre hainele curate, râgâit melodios după bere, fără „iar ți-ai cumpărat haine? E cazul să încetezi!“ sau „sunt confuz, nu știu ce simt pentru tine“.

Dragă bărbați, **maturizarea** îngerăși! Viața e greu și voi ne-o faceți și mai greu.



Rețeta unei relații nemuritoare.
Cred că am găsit-o!

Citeam acum mult timp, nu mai știu în ce publicație, că Esca, chiar după atâția ani de căsnicie, urcă în pat lângă soțul ei întotdeauna într-o cămașă de noapte cu danteluță și lenjerie elegantă, asta după ce își perie părul (și-o da și cu parfum fin la încheieturi?).

Și m-am blocat.

Și am avut o revelație (după câteva secunde, când mi-am mai revenit în simțiri)!

Dacă ăsta e secretul unei relații durabile??? Dacă cea mai tare prezentatoare de știri *ever* deține rețeta magică pentru dragoste atemporală și pasiune fără sfârșit???

La început, atunci când ne numim armăsarul de lângă noi „iubit“ și suntem în febra cuceririi, când avem cirezi de fluturi în stomac și stoluri de păsărele în creieri, toate suntem niște finuțe, niște elegante și speciale.

Mereu pensate armonios, mereu epilate și cu pielea catifelată ca de bebeluș, cu păr parfumat și proaspăt spălat (la 2 zile, că de s-o întâmpla să-și strecoare nările în podoaba capilară, păi să miroasă a primăvară, nu a fân plouat!), chinuite pe tocuri să pară piciorul lung, mestecând Tic Tac până ne amorțesc amigdalele, totul pentru el, pentru *the one*, cel mai cel, soarele, luna, marea, prințul, zânel, fantasticul.

Să nu mai vorbim de lenjerie intimă. Cred că începutul unei relații e singurul moment când cheltuim o suma astronomică pe o pereche de bikini cu buline, tanga eventual, și sutien de

super-calitate, d-ăla cu push up. Si apoi luăm si pe mov. Si pe negru. Poate îl incită mai mult.

Și magia asta durează, după caz, de la 6 luni la un an, poate oleacă mai mult la bărbații cu adevărat norocoși.

După ce masculul de lângă noi a fost cucerit, sedus, leșinat și executat, din „iubit“ devine, după caz, „pui“, „pisoii“, „cireșel“, „guriță“, „ubi“, „motănel“, „guguloi“, „rățoi“, „gogoșar“, „pupi“ și multe alte diminutive și augmentative penibile, demne de grupa mijlocie, grădiniță.

Și atunci apare marea transformare: părul cu bucle voluptoase se transformă într-un coc în vârful capului, prins cu elastic colorat, tocurele sunt înlocuite de UGG-uri (apropo, bărbații le detestă!), în loc de Tic Tac băgăm pastile de gât cu propolis, bikinii tanga devin boxeri, (că ne „trage“ la ovare), iar desuurile sexy se metamorfozează în pijamale cu Grinch sau pantaloni lălâi, eventual și răriți în fund. Dar sunt așa comooooode!

Și uite așa, bărbatul se îndrăgostește de o zeiță, și ajunge să locuiască cu o adolescentă mereu la menstruație.

Oare nu ar trebui să fim mereu niște speciale? Sau măcar de sărbători. **Cred că așa am mai obține niște fluturi, măcar acolo, 2-3 amărăți....**

Prietenie, poamă acră!
Că aia dulce e greu de găsit

Pe sistemul Connect R – eu vara nu scriu. Dar na că s-a făcut toamnă.

M-am dus mai devreme în bucătărie. Îmi era pofta de struguri. Am deschis ușa frigiderului, mi-am luat castronul cu bulele mov și zemoase și... am început să râd singură. A prost, cum s-ar zice.

Un măr, un iaurt expirat de vreo 2 săptămâni, 4 roșii bio, cadou de la mama, niște mozzarella, un sos de soia și... 17 parfumi. Mda. Asta am eu în frigider. Și mă gândeam că, dacă ar trăi mamaie, Dumnezeu s-o odihnească, și-ar face 10 cruci și 15 plecăciuni și tot nu i-ar veni să creadă.

Asta a fost așa, în loc de intro, că eu altceva voiam de fapt să zic aici.

Băi, eu sunt invidioasă pe bărbați. Mi-e ciudă când îi văd că se trezesc dimineața și-n 5 minute sunt gata de plecare pentru că ei nu trebuie să se spoiască cu fond de ten Lumiere Active Rejuvenesse Hybrid SPF 16 Matifiant Hidratant Colorant Exasperant Iritant Deloc-important, să-și facă genele (apropo, voi ați observat ce gene lungi și întoarse au aștia??? Mizeriile!!!), să își pudreze nasul, să își pună protej-slip cu aromă de ocean în spume și levănțică proaspăt culeasă din Etiopia și nici să-și repare cearcănele cât găleata cu un șpaclu de *concealer*.

Îi invidiez că umblă cu păr pe piept și pe spinare și lumea zice că-s macho, iar noi dacă uităm să ne epilăm pe mâini strigă toți în cor „Uite-o pe sor-sa lu' King Kong!“. Mă oftic de numa' când văd ce parcări imposibile fac din 3 mișcări, iar nouă ne tremură gladiolele când dăm cu spatele 5 metri. Mă enervează la culme că ei arată bine într-un tricou lăbărțat și o pereche de jeansi, iar noi trebuie să ne coțopenim pe tocuri cât macaraua care ne rup de incomode ce sunt!

Dar cel mai mult îi invidiez pentru relațiile lor de prietenie. Bărbatul, când își alege tovarășii, parcă face legământ sacru cu ei: „La bine și la rău, eu rămân frații tău.“ Ei nu lasă femeile să le intervină în viață, chiar dacă le sunt soții, își văd în continuare de serile lor ca băieții – la poker, remi, bere, fotbal sau semințe (după educație și remunerație) continuă să se vadă, să se sune și să aibă glumele lor cu circuit închis de genul „Cine e șefuuuuu' ??? Facem deranj în seara asta, nepoate! Suntem artiști, ce (organul genital masculin) mea!“ (Proaste, adevărat, dar cu încărcătură sentimentală!)

Pe când femeia... eh, femeia își uită cea mai bună prietenă în 10 minute: „Aaa, nu ieșim azi, îi calc șosetele lu' iubi și îi fac mâncărică de mazărică după rețeta lu' ăla de la MasterChef.“ Femeia își schimbă cea mai bună prietenă cu o alta, cu mai multe intrări în lumea bună. Femeia e în stare să se cupleze cu iubitul aleia de-i zicea BFF. Femeia e o specie mai speci... ală.

Femeia ți-e prietenă azi. Și mâine, și încă 2 ani. Apoi nu mai e. Dispare. O găsești la o cafenea cu tipa pe care o bârfea de mama focului și o alinta cu cele mai dulci apelative, de la „proastă“ la „panaramă“. Acum râd împreună și plănuiesc vacanțe.

Femeia nu e în stare să mențină o relație de prietenie adevărată. Pentru că nu știe să fie loială, dedicată și sinceră.

Când Dumnezeu ne-a făcut din coasta lui Adam, trebuia să se gândească să ne pună și un pic de creier.

D-ai-a prietena mea cea mai bună e un bărbat.

hărbat

„Stupid girls in town” sau
„Atenție, femeie îndrăgostită!”

**Înainte să citiți textul asta, tineți cont că și eu sunt fată.
O să fie mai ușor de „digerat“.**

Femeia e proastă.

E genială că face aritmetică, geometrie în spațiu și rezolvă derivate, are logică și intuiție, deschide conserve mai bine ca un bărbat, are soluții pentru orice și găsește răspunsuri și la întrebările la care nici tata Einstein nu a știut să răspundă.

Dar e proastă când iubește. Și da, știu că am zis că omul în general e prost când e îndrăgostit, dar m-am răzgândit. Bărbatul nu face parte din categoria asta.

Tu, feto, de câte ori ai adormit cu telefonul în mână, așteptând să-ți răspundă el la sms? De câte ori ai tresărit în noapte și ai luminat ecranul să vezi dacă, poate poate, ți-a mângălit ceva în grabă pe foaia virtuală?

Crezi că un bărbat face așa ceva? Ți-ai găsit... își trage plapuma în cap, se scarpină unde îl mănâncă mai tare, pune telefonul pe silent, îl aruncă cât colo și doarme dus, ca un bizon. Nu tu romantisme și dulcegării, nu sensibilități și stilul nostru de a gândi „sper să răspundă, ca să dea el ultimul sms, să nu pic de fraieră“. Așteaptă, mamică. Poate mâine pe la prânz să-ți zică un „bună“ leșinat, în cel mai bun caz.

Dar de câte ori a promis și nu s-a ținut de cuvânt? Sau la fel de bine pot să te întreb așa: de câte ori ai fost dezamăgită, dar l-ai iertat?

Dar povești d-alea cu „vino tu, eu sunt obosit“, „cumpără tu, mă doare un genunchi“, „gătește tu, că mă uit la meci“, „pupă tu, că eu sunt figurant“ ai auzit? Aș zice că da.

Și știi 3 fete (4, dacă mă pun la socoteală și eu) care, în anumite perioade ale vieții lor, au luat trenul sau autocarul și au mers de la 10 ore în sus ca să își vadă iubitul. Și mai știi alte fete care au făcut sacrificii mai mari. S-au certat cu părinții. S-au lăsat de facultate. Au plecat din țară. Au renunțat la moșteniri. Și-au înșelat soțul. Au mințit, au muncit, s-au umilit, au tăcut, au îndurat, și-au călcat demnitatea în picioare, totul pentru el.

Pentru că, repet, femeia e proastă.

Pentru dragoste, se duce până în pânzele albe. Apoi trece de ele și se duce și-n alea ~~ce~~ roz. Și totul în numele sacru al iubirii. **BUUUUUULSHIIT!**

Mai sunt și câteva cazuri în care femeia e deșteaptă. Golește carduri cu viteza luminii, un sărut de-al ei costă o rochie, o săptămână de atenție valorează cât o excursie la Milano, iar dacă vrei să stea un an... un apartament mansardat la mare scrie pe tine! Dar asta deșteaptă mai are un nume... îi mai zice și **heartless bitch**.

Așadar, rămân la concluzia mea. Așa suntem noi construite. Gândim mult, acționăm mult, ne strofocăm, ne zbatem, alergăm, ne consumăm, plângem, totul la intensitate maximă.

Pe bune, de nu sunt invidioasă pe bărbați? Chiar sunt.

Există mă prietenie între o femeie și un bărbat?

Sondaj

Există oameni pe lumea asta care au un job foarte stresant, solicitant și prost plătit: sunt hateri. Adică invidiază, comentează, nu suportă, bârfesc, mănâncă eșea cu gura plină și mai zic și „săru-mâna pentru masă“, după care mai cer o porție. Nesătulilor!

Unii o fac din plictiseală, alții din prea multă suferință de sine, unii pentru că sunt frustrați și trăiesc o dramă personală continuă, și unii degeaba.

Tu în ce categorie te încadrezi?

(„În niciuna“. Asta mi-aș dori să fie răspunsul vostru, al tuturor celor care citiți.)

Există prietenie adevărată între o femeie și-un bărbat? Există. Până la un anumit punct.

Ești cu el de 7 luni. Îl iubești deja ca o fraieră leșinată, dar încă nu i-ai zis. Ar fi penibil având în vedere că el e încă la faza aia „cum ziceai că o cheamă pe maică-ta? Aaa, da, Elena“, în timp ce tu îi știi tot arborele genealogic, care e ciorba preferată a lu' bunică-sa și când îi expiră lu' tac-su Casco la mașină. Mda. Cum ziceam. **F-R-A-I-E-R-Ă.**

Bun. Și îl iubești și îl suporti. Dar n-o suporti pe ea. Pe cea mai bună prietenă a lui, aia pe care o cunoaște de 10 ani, cu care a crescut împreună, lângă care a stat în bancă în liceu, căreia i-a cumpărat tampoane în excursie, fata care și-a șters mucii și lacrimile pe umărul lui când a fost părăsită prima oară. Pentru că AIA a fost acolo prima, cu mult înaintea ta. Știi totul unul despre celălalt, au un limbaj al lor, parcă secret, se înțeleg din priviri, iar el o alintă într-un fel pe care pe tine te scoate din minți. Și când o vede o mai ia și-n brațe și-o strânge. Și-atunci îți urcă sângele-n pupile, simți că-ți pulsează tâmpilele și visezi cu ochii deschiși cum ai apuca-o de părul ăla lung și-ai scutura-o bine. Să simtă.

Dar ea vine la tine cu ochii ăia galeși, te pupă apăsător pe obraji și-ți zice „ce bine-mi pare că ne vedem iar“, asta în timp ce îți apucă iubitul de braț, iar tu, de mâna ailaltă, îl strângi mai rău ca menghina. O detești.

Și sunteți mulți, la restaurant. Asta te sărută, râde la glumele tale, dar parcă atunci când vorbește ea e fermecat. Îi joacă ochii-n cap, se uită la ea ca la stele, ea chicotește și se răsfață, el e topit: „E ca sora mea mă, am trecut prin multe împreună“. („Ai trece tu și pe la ea prin pat, se vede pe fața ta măăă!“, îți zici în gând ca un om în sevrăj.)

STOP.

Da, există prietenie sinceră și de durată între o fată și-un băiat. Dar în momentul în care unul dintre ei are o relație, celălalt trebuie să se retragă. Din dragoste pentru cel mai bun prieten și din bun-simț pentru femeia lui. Sau bărbatul.

Am fost cea mai bună prietenă a cuiva, iar gagică-sa m-a detestat din toți rărunchii. Nu știu de ce am impresia că o face și acum. Total degeaba.

Am fost și de cealaltă parte a baricadei. Îmi venea să dau de pământ cu cea mai bună prietenă a iubitului meu. Și da, am

înlăturat-o mișelește. (Sau a fost aia o finuță și s-a retras ea, dar m-a lăsat să cred că sunt eu șmecheră. Dacă da, mersi soro!)

Așadar, dacă ești cea mai bună prietenă a lui, iar el e cuplat, lasă-l femeie în pace. O scutești pe gagică-sa de crize și spume, iar pe tine de practici voodoo și multe înjurături.

Dacă ai statutul de iubită și prietena lui cea mai bună îți mănâncă sufletul cu lingurița, dă-i să citească. Succes!

„Girls, FLIGHT!”

Pe sistemul „**vă rog frumos să vă-mpușcați, insist!**“, declar război bărbaților de pretutindeni. Doritoarele ce vor să se alăture mișcării sunt rugate să mă contacteze.

Îi iubim, îi adorăm, îi răsfățăm. Ne apucăm de gătit pentru ei, ne epilăm pe mâini și ne facem mustața, ne alegem lenjerie intimă scumpă și incomodă, nu dormim decât două ore pe noapte pentru ei și apoi rupem tubul de anticearcăne, ne prefacem interesate de fotbal și pariuri, ne tocăm banii prin saloane și le cum-părăm de ziua lor cele mai frumoase cadouri.

Ca să ce?

Iubito, azi ies cu băieții, mergem într-un bar cu fum mult, n-are sens să vii. (În cazul fericit în care îți spune ce face!).

Hai nu mai plânge atât, ești prea sensibilă! (Să-ți amintesc când ai lăcrimat suav doar pentru că Barça a luat cupa?)

Am adormit, d-aia nu ți-am mai răspuns la sms. Era ceva important? (Aaa, nu, deloc, tocmai ce-ți spuneam că mi-e dor de tine, că am avut ceva probleme cu mașina, că mi s-a rupt azi tocul înainte de ședință și că aș vrea să fii lângă mine acum. Mă-ta, mă!)

Iar te uiți la seriale, nu te-ai săturat? Și iaaar ți-ai luat pantofi, hai că deja exagerezi! (Băi praz umblător, când tu te joci ca autistu' strategie până la 5 dimineata și când o arzi nopți întregi cu tovarășii la poker, se pune???)

Îmi pare rău, azi nu pot să ajung, nu ne vedem. Sunt obosit. (Serioooooos? Hai nu, pe bune! Dar eu când am gătit creveți cu sos de stridii după rețeta lui Jamie până la 3, doar pentru că te-am auzit că ți-e poftă, iar a două zi m-am trezit la 7, nu eram obosită? Ratonule!)

Ajung la 7. Te sun. (E 9 fără 10, sunt aranjată ca o un model Victoria's Secret de la 6, deja mă dor picioarele de la mers pe tocuri prin casă, mi s-a făcut foame și nu vrei să știi de câte ori am strigat catalogul neamurilor tale!)

Hai nu te mai văita atât, e o simplă răceală! (Și tu vomیți, nu ai voce, te zguduie o febră ilegală și delirezi. Ți mai amintești mă prăpăditule când îți curgeau ochii și te ustura în gât și m-ai rugat să te țin de mână că tu sigur o să te prăpădești de atâta durere și chin?)

Pentru ce e asta? Mersi. Aaa, e aniversarea noastră? Scuză-mă, am fost așa de prins. (Prins ca laptele bătut??? Idiotule!)

E doar o simplă colegă, ieșim ziua la cafea, stai liniștită, n-am nicio treabă. (Atunci mă lași să-ți trântesc telefonul de asfalt dacă îți mai dă sms la 3 dimineața? Sau stabiliți ce tip de cafea consumați a doua zi?)

Weekendul viitor avem *teambuilding* la mare. Ce porcărie, n-am chef deloc. (Sâmbătă noaptea, suni de noapte bună: „Ce zici iubito, n-aud, e plictiseală mare, suntem într-un club cu muzică de ~~eăeă~~, e nașpa rău“. Pe fundal: „Lasă bă telefonul ăla ce ești papagal, hai la băute și trimite-o pe blonda aia la mine, îți ajunge!“ SAY WHAAAA?)

Veta, fosta mea, făcea o mâncare delicioasă și avea așa un stil de-a găti... (Da mă, și Gigel, ex-ul, avea un maaaare stil, dar n-are rost să-ți detaliez că nu vreau să te fac să plângi!)

Și cred că aș putea să scriu până mâine, ba chiar săptămâna viitoare. Dar vă provoc să completați și voi lista cu chestii care vă disperă. Poate așa o să vă treacă nervii. Pentru că da, femeile sunt niște crizate. *Dar vina e exclusiv a lor.*

Dragostea pentru toată viața durează 3 ani.
Ce ne mai place divorțul!

Asta-i frumusețea lucrurilor personale. Ai chef și timp, postezi o elucubrație grozavă! N-ai, nu scrii. Pentru că așa vrei tu.

Eu n-am avut nici chef, nici timp. Trebuie să am inspirație și să am ceva de comunicat, să găsec măcar o oră liberă și să am o stare specială ca să mâzgălesc coala asta virtuală.

Trăim niște vremuri de rahat. Din toate punctele de vedere. S-a sucit lumea cu curu-n sus, ce era odată valoros acum e aruncat la gunoi, tinichelele și lichelele sunt peste tot și sunt adulate, Dumnezeu e bagatelizat, dar Pepe și Pastrama lui sunt ridicați pe un pedestal.

Nu mai citim cărți că sunt *boring*, iar Albert Camus nu e *cool* ca Vârciu, rupem Facebook-ul în două și ne dăm rotunzi că avem prieteni cu miile, dar suntem niște singuri triști.

Pe vremuri, când poate eu eram încă în faza de proiect, oamenii se iubeau și se căsătoreau. Și se iubeau așa vreo 60 de ani dacă îi ajuta Dumnezeu să ajungă la stadiul avansat de boșorogi, și tot atâta timp rămâneau căsătoriți. Noțiunea „**divorț**“ era SF, un fel de Ozeneu din fier cu beculețe colorate, un termen blamat și aproape străin. Atunci conta ce zicea tata părintele la altar: „La bine și la rău, până *lady in black* ne va despărți.“

Astăzi, divorțul e în trend. Dacă n-ai o pereche de Louboutini, niște teniși Louis Vuitton și un divorț la activ la doar 30 de ani,

ești un fraier. Te eaei pe tine de iubire când o iei p-aia de nevas-
ta, ea leșină de amor ghebos pentru tine, faceți nuntă mare, ca
la palat, cu paranghelie și caviar la metru, o ardeți *high class* în
luna de miere prin Bora Bora, turnați și un copil după șase luni,
iar după încă un an: **ȘOC! Tati, mami, noi divorțăm! S-a rupt
lanțu' de iubire, ne-am înstrăinat, ne-am înșelat puțin, aia
e, pa și la gară, NEEEXT!**

Căsătoria nu mai are nicio valoare, iar dragostea a ajuns
la fel de prețioasă ca un ibric de alamă. Astăzi nimeni nu mai
luptă să repare dacă ceva nu merge, nimeni nu mai dă 2 lei pe
noțiunea de familie. Ne schimbăm iubitele și iubiții ca pe șosete,
spunem „te iubesc“ la fel de simplu cum rostim „shaorma“, fa-
cem din relațiile noastre subiecte publice pe Facebook, totul în-
tr-o mascaradă penibilă demnă de Zmeura de Aur.

Cum e domne aia: azi ne iubim și nu respirăm unul fără ce-
lălalt, peste 2 ani suntem niște străini care nu-și mai dau nici
„bună ziua“ pe stradă? (Asta în cazul fericit în care nu e circ,
iar întâlnirile inopinate se transformă în lupte pudrate cu înju-
rături ca pe stadion la Manchester!).

Eu aleg să cred încă în dragoste *for ever*, căsătorie și fami-
lie. Probabil sunt cam dusă.

Pentru tipi. Mic îndreptar pentru descifrarea femeii

Femeia e altă specie. Nu neapărat mai bună sau mai evoluată, ci doar distinctă față de orice există și viețuiește pe planeta asta. Rasa noastră e specială și minunată, dar ne strică vreo 2-3 chestii. Sau 4. Sau 5...000?!? Mda.

Când intrăm într-o relație, ar trebui să avem în băgăjel, pe lângă rujuleț, pantofiori și parfumel, un ghid. De vreo 600 de pagini, cu scris mărunț, cu coperti roșii și cu un titlu de neam prost: **„Îndreptar pentru buna mea utilizare și înțelegere, cum să mă iubești, suporti și răsfeți toată viețișoara ta.“** Și să-l facem cadou iubitului încă din primele zile, alături de urarea: „Nu știi în ce te-ai băgat! Succes!“

Așadar, în linii mari, iată ce ar trebui să cuprindă. Să spicuim oleacă!

„Iubi, ți se pare că m-am îngrășaaat?“

Traducere:

Vai de mama ta și de tot neamul tău dacă îndrăznești să cârâi următoarele răspunsuri: „un pic“, „da“, „pe la burtă“, „așa mi s-a părut și mie“. La acest gen de întrebare, femeia vrea să audă un singur lucru: „Ce-ai iubito?!? Ești super sexy, lasă prostiile astea!“

Baftă, tati!

„N-am nimic. Nu sunt supărată.“

Traducere:

E cel mai rău răspuns posibil, de la Adam și Eva încoace. Dacă auzi asta, stai pe un butoi cu pulbere. Nu doar că e supărată, e gata să erupă ca Etna, deci maaare grijă! În această situație, cel mai bine e să taci, să o iei în brațe, să o săruți. O să te respingă, tu te faci că nu observi. O mai pupi o dată. În situația asta, bine ar fi să scoți din piatră seacă o prăjitură, o ciocolată, o măslină. Sau să-i lași carduțu pe noptieră. Știe ea ce să facă cu el.

„Ce zici, îți place prietena mea Cristina? E bună, nu?”

Traducere:

Întrebare capcaaaaană! Să nu te bucuri ca prostu' că gagi-că-ta e altfel și poți să vorbești cu ea orice. Dacă ai apucat să răspunzi „daaa, e super mișto tipa” și să afișezi și-un rictus de mascul în călduri, te așteaptă 7 ani apocaliptici. Varianta corectă este: „Cine mă, nasoala aia? Tu nu ai văzut ce paranteze are? Hai mă iubito, lasă-mă cu d-astea.” Ta-naaaaaam!

„A, da, e în regulă să ieșim și cu prietenii tăi de aniversarea noastră!”

Traducere:

Prietene, ai făcut-o lată. Ai vrut să fii zmeu și să îți împaci și iubita și prietenii și să ieșiți în oraș, beleaua e că ciuciu sex când ajungeți acasă. S-a supărat, e clar. Și vrei să-ți spun că-și cumpărase lenjerie de la Victoria?

„Nu știi, facem cum vrei tu.”

Traducere:

Ești un idiot, știi prea bine că nu voiam să facem așa și eu îmi doream cu totul altceva, acum lasă, e clar că nu mă cunoști, că nu mă respecti, că nu mă iubești. S-a terminat. Morala: faci întotdeauna ca femeia. Dacă iese bine, o lauzi. Dacă iese nasol, e vina ta. Întotdeauna vina ta.

Fosta lui iub

Să-ți iubești b
urști fosta iubit
apar scîlpicirea,
rente unei frum
contează, sunte

Și după ce
peste ochi cu
pe venă, ap
iubești, că-
emoționezi
zice că-l c

Și at
iat și păr
buze, a
atunci

Ș
străf
bire
po
ie
le

Fosta lui iubită, actuala ta preocupare?

Să-ți iubești bărbatul vine la pachet cu altă bucurie. Să-i urăști fosta iubită. Cam așa e mersul lucrurilor. Vă întâlniți, apar sclipicirea, îndrăgosteala, turma de fluturi și toate cele aferente unei frumoase și leșinătoare povești de dragoste. Nimic nu contează, sunteți doar voi pe lume, ba chiar și-n galaxie.

Și după ce trece mahmureala aia de parcă te-a lovit Eminescu peste ochi cu toate poeziile, iar Shakespeare ți-a injectat amor pe venă, apare luciditatea. Momentul ăla când realizezi că îl iubești, că-l găsești simpatic și când se scarpină în nas, când te emoționezi și ți se activează sentimentul matern doar dacă îți zice că-l doare burta și-ți cere un Furazolidon.

Și atunci realizezi că nu ești tu prima la nimic. A mai mângâiat și părul alteia, s-a mai trezit cândva dimineața și-a sărutat alte buze, a mai spus „te iubesc“, a mai leșinat de dorul altei femei. Și atunci se instalează starea ȘGCF (șoc, groază și „cine-i fufa?!“).

Și pentru că noi, domnișoarele, suntem niște micuțe Poirot în străfundurile noastre, imediat aflăm cine a fost ea. Fosta mare iubire. Pac, pac și-i facem CV-ul: cum o cheamă, câți ani are, cât poartă la picior, dacă are sânii naturali sau silicoane, dacă i-au ieșit toți molarii de minte și cu ce se ocupă în prezent. Și, na belea, după toată această istovitoare operațiune, începe jalea și mai mare, cu întrebări mistuitoare: „Oare are picioarele mai lungi ca mine?“, „Oare ei doi cum se alintau? Îi zicea și ei „maimuțică grasă cu ochii turbați?“, „De ce s-au despărțit?“, „Oare își mai vorbesc când nu știu eu, îi mai dă sms de ziua ei de naștere?“,

„Oare o mai iubeșteeee?”. **STOP. FRÂNĂ. PAUZĂ. HO CU TATA.**

Toate aceste întrebări, temeri, frustrări și dileme sunt inutile. Degeaba. Vax albina. Și toate au un singur răspuns: dacă acum e cu tine, dacă mâine dimineață se trezește lângă tine și-ți pupă ochii aia somnoroși, dacă tu îi simți parfumul și-i dai șosete curate să meargă la muncă, atunci e al tău. Și ești a lui. Și aia care a fost înaintea ta înseamnă că a luat 3 de „NU“ ca la X Factor și e istorie. Deci bucură-te. (*Mai nașpa e dacă iubitul tău a fost părăsit. Acolo pot exista reminiscențe dubioase! A se cerceta problema!*)

Și eu sunt fosta mare iubire a cuiva, iar actuala lui mă iubește ca prafu-n ochi. Nefondat. Dar n-am să-i mănânc mierea lui Bamse și pot recunoaște că m-au încercat și pe mine cândva sentimente cordiale (*not!*) pentru o Cosânzeană ieșită din peisaj. Dar, cu toate astea, atunci când realizezi că prezentul îți aparține, iar el e în prezent, nu poți decât să zâmbești.

PS. Soro, fii sinceră, tu când ai verificat ultima oară conținutul de Facebook al fostei lui?

Cum trec bărbații de la prinți la broscoi.
Dar ti iubim!

Despre cum trece femeia fatală la stadiul de adolescență veșnic la menstruație, am scris. Dar aveți impresia că ei sunt mai răsăriți? Că rămân eleganți ca **Lagerfeld** și macho ca **Enrique** toată viața? Da bine, ți-ai găsit! Hai să vă spun cum stă treaba și cu bărbații.

Când ne îndrăgostim de ei sunt mai șmecheri ca **Suleyman Magnificul**. Părul proaspăt tuns, cu un strop de maclavais în moț, ca să dea bine, parfumați de zici c-au dormit în raft la **Sephora**, cu cardiganuri, curele asortate și pantofi de la Paciotti. Când vorbesc cu noi (a se citi „vrăjesc“) clipesc rar și se uită galeș ca niște pui de găină cu gripă, ca mai apoi să ne săgeteze cu privirea aia de generic de la **Tânăr și Neliniștit**. Combinația fatală, nu așa! Ne lovesc și-n instinctul matern, trezesc în noi și latura *wild*. Jos pălăria!

Când vin să ne ia de acasă să mergem la film nu uită de flori, de portieră și de ciocolătică. Și ai naibii țin minte până și ce sortiment ne place: „Iubito, ți-am luat Kinder Bueno și Country. Ah, ai și Pingui în torpedo!“ Suntem vrăjite, leșinate, fluturii fac tumbe în stomac, ne îndrăgostim ca niște mototoale de zeii, prinții, superbii noștri bărbați.

Și apoi vine ziua aia când nu doar că nu mai știe ce ciocolată îți place, uită și când e aniversarea voastră. Pantalonii care-i stăteau atât de sexy pe fund se transformă în izmene, pantofii-fiță

în șosete cu o gaură în călcâi („Să nu-mi arunci șosetele alea negre, sunt norocoase, cu alea joc fotbal și câștig mereu!“ – „Mhm“), abdomenul pe care puteai juca șah e acum înlocuit de o burtică rotunjoară ca un soare („Ce să fac bulino dacă gătești bine ca mă-ta?!), „Iubito, mergem la film?“ se metamorfozează în „Guguloi, mă scarpini și pe mine pe spinare?“, iar vremurile când iubea să poarte cămăși cambrate zilnic s-au dus. Pasiunea lui actuală e din alt registru vestimentar: trening AC Milan. *Priceless*.

Așadar, rețeta unei relații nemuritoare presupune ca ambii parteneri să își dea interesul constant. Sau mai bine zis să nu-l piardă niciodată. E important să te epilezi pe picioare regulat chiar dacă sunteți de 8 ani împreună, iar el să nu mănânce shorma cu usturoi atunci când ați plănit o noapte doar pentru voi. Nu știu cui i se pare senzual damful garlicos!

Să îi scoți punctele negre de pe nas nu ar trebui să devină ritualul vostru zilnic, iar ușa de la baie, atunci când aveți de rezolvat numerele 1 și 2, ar trebui să rămână închisă. Măcar la nr. 2. E un fel de moartea pasiunii.

Dar, mai presus de toate cele enumerate mai sus, trebuie să stea la loc de cinste, ca niste bibelouri pe mileu, **respectul, comunicarea și bunul-simț**. Pentru că îndrăgosteala de Rosalinda și Armando trece în vreo 2 ani, iar apoi, cu ingredientele de mai sus, putem construi o dragoste frumoasă și trainică. D-aia până la adânci bătrâneți, ca-n povești.

Suntem bolnavi. HELP!

Suntem bolnavi. Toți. Noi, oamenii. Și nu mă refer la reumatisme, traumatisme, urticarii și toxiinfecții. Avem suflete bolnave.

Suntem niște nevricoși, frustrați, sechelați, fricoși, răniți, dereglați, infectați. Mândria ne roade din temelii, viciile ne consumă lent, orgoliile ne atacă, frica ne macină, răutatea ne inundă, depresia ne ucide perfid.

Și noi visăm totuși la dragoste, la iubirea din povești, la viața perfectă în doi. Și ne cuplăm. Și ne mințim din secunda doi, și nu partenerul, ci pe noi înșine. Realizăm că omul are mai multe hibe decât putem noi duce, că sunt diferențe ireconciliabile, că ție îți place cu trotineta în parc, iar lui telecomanda pe canapea. Că drumul e același, dar așteptările diferite. Dar nu îți recunoști asta. Conștiința îți șoptește „Nu“, tu zbieri „Da“ din toți rărunchii. Pentru că îți spui: „Dar dacă...?“ (*There is no fucking „What if“!!!*)

Și când doi oameni bolnavi sunt împreună, „te iubesc-ul“ e la fel de toxic ca **Cif-ul băut cu paharul**. Sentimentele nu sunt reale, sunt plăsmuite de niște suflete însetate după ajutor, după atele, după sprijin.

Relația bolnavă are următoarele simptome: dă dependență, verbul dominant este „am nevoie“, suferința este la ea acasă, lacrimile sunt prezente zilnic, ideea de renunțare apare deseori, dar nu este niciodată dusă la bun sfârșit.

Tratament imediat: o despărțire dureroasă, dar sănătoasă, spălarea sufletului prin rugăciune și post, prezentarea la duhovnic sau, după caz, la psiholog. Personal, recomand cu căldură prima variantă.

Tratament á la long: dezintoxicarea sufletului de traumele copilăriei și adolescenței, purificarea trupului și a minții, introspecție, autocunoaștere, iertare, acceptare, terapie intensivă cu rugăciuni.

Și abia apoi, suflet curat, întâlnind, cu voia Domnului, un alt suflet abia ieșit de la *rehab*, poate construi o relație, o familie, o viață sănătoasă din punct de vedere moral, spiritual și psihic.

Amin, așa să ne ajute Dumnezeu!

PS. Intuiția și părinții au întotdeauna dreptate. *I mean...* întotdeauna.

Zambește. Ești frumoasă!

Notă: Nu știu de ce, dar m-a impresionat teribil vestea că Mica, fetița blondă din Abracadabra, nu mai este. M-a marcat pentru că noi toți, atunci când suntem tineri, ne credem nemuritori. Ne stresăm din orice, ne pierdem vremea cu invidii și răutăți, construim lucruri perisabile, ne încântăm ca niște coțofene la orice tinichea ce strălucește, fie ea Iphone 5 sau blush Guerlain. Și, de fapt, totul e deșertăciune. Nimic. În zadar. Dragii și dragele mele, haideți să ne ocupăm de sufletele noastre. Să le spălăm, să le îngrijim, să le primenim cu rugăciuni, bunătate și iubire. Știu că sună clișeistic, plictisitor și de rahat ceea ce spun, dar e atât de real. E singura certitudine pe care o am în acest moment.

Ești frumoasă. Da, tu, cea care citești. Ești frumoasă mă, ce nu înțelegi!?! Cu tine vorbesc! Da, da, chiar cu tine! Ești frumoasă orice nume ai avea. Chiar dacă îmi ești rudă, prietenă, necunoscută sau dacă nu mă suporti. Dacă ești blondă, brunetă, șatenă, cu suvițe, roșcată sau ai părul mov. Ești frumoasă dacă ai 90-60-90, dar crede-mă, fato, ești frumoasă și dacă ai fundul mare! Cu sâni mici sau ca Pamela, cu ochii migdalați, rotunzi sau oblici, cu pistrui sau fără, nas de Cleopatra sau de Audrey, dinți perfect aliniați sau încălecați, crăcănată sau cu picioare de balerină, **EȘTI FRUMOASĂ!** Aș vrea să fiu lângă tine, să te iau de o aripă, să te pun în fața oglinzii și să îți urlu în urechi până mă va dura gâtul: „**EȘTI FRUMOOOOOAAAASSSSĂĂĂĂĂĂ!!!!**“

E un manifest. În felul meu. Pentru că noi nu știm să ne apreciem. Să ne iubim. Dacă întrebi o femeie, oricare, indiferent dacă o iei de la troleu sau o scoți din Porsche, dacă e mulțumită de ea, de cum arată, îți va trânti un categoric „**NU!**“.

„Am picioarele zici că-mi trece locomotiva printre ele!“, „Sunt grasă cât Oceanul Planetar!“, „Am sânii prea mici, zici că-s mandarine!“, „Nu-mi plac urechile mele, parcă stau să decoleze!“, „Mi-e rușine cu mine, semăn cu omulețul Michelin“. Și aș putea să continui până mâine.

Frumusețea nu se rezumă la fizic, iar canoanele pe care ni le impun designerii, stilistii, media sunt o porcărie. Nici măcar ei nu le respectă! Alea sunt doar pentru oițe fără creier! Voi nu ați observat că sfaturi de modă primiți de la Anna Dello Russo? Ați văzut vreodată ce față are femeia aia? Băgați repede un Google. Și spuneți voi de nu vă place Oprah! Și o considerați vreo superbitate?

Pentru că frumusețea constă în altceva. Zâmbetul, atitudinea, felul în care mănânci, mergi, vorbești, degetele de la picioare, umerii, modul în care te speli pe dinți. Ești frumoasă dacă ai făcut pace cu tine, dacă îți dai șansa să te accepți, dacă îți permiți să te iubești și să te descoperi.

Și da, încurajez și susțin demersurile pentru îmbunătățirea aspectului fizic, asta dacă există frustrări și defecte care îți mutilază încrederea în tine. Dacă ai șunci pe burtă, du-te soro la alergat, împachetează-te cu fân din Alpi și caca de rândunică dacă ajută, dacă ești stresată că ai buzele subțiri apelează la un estetician cu creierii acasă care să te facă drăguță, nu o copie eșuată a Biancăi, dacă nu-ți place că ai părul creț trage de el cu placa până-l leșini, dacă plângi noaptea că ai sânii cât prunele strânge bani la pușculiță și hai cu silicoanele! Fă orice ca să te simți bine cu tine, să scapi de frustrări și nemulțumiri, dar fii obiectivă și nu-ți „repara“ defecte fizice închipuite. Uneori, **imperfecțiunile sunt acelea care ne fac cu adevărat superbe.**

Bărbatul perfect. Definiție

N-o exista femeia perfectă, dar, cu durere în suflet o spun, nici bărbatul perfect nu există. Ce frumos ar fi să ne pupe pe frunte când dormim, să ne bage maioul la spinare ca să nu răcim, să ne cumpere flori fără motiv, să ne ia în brațe și să ne spună „te iubesc mult“ atunci când noi, ca niște maimuțe mici, începem simfonia reproșurilor. Cred că am tăcea instantaneu.

Bărbatul perfect ar fi înalt și bine făcut, dar nu un pachet de mușchi fără creier, bun de pus în congelator. Bărbatul perfect ar lua un atribut fizic de la toți doctorii bărbați din Grey's Anatomy. Corpul lui Sloan, zâmbetul lui Karev, carisma lui Shepherd și fața lui Avery. Sau poate să fie Avery întreg. Pentru mine, de exemplu.

Bărbatul perfect te alintă, te ține de mână strâns în public, vine să te ia cu mașina de la epilat și îți aduce Nurofen când te apucă durerea de ovare, în perioada aia superbă a lunii. Scrie corect gramatical și îi iubește pe ai tăi aproape la fel de mult ca pe ai lui. Nu minte, citește Radu Tudoran, face omletă delicioasă cu ce găsește prin frigider, asta în timp ce tu probezi hainele din dulap, iar el, cu ochi galeși, se uită la tine ca la o zeiță cum faci pe modeala.

Bărbatul perfect și, actualmente inexistent, zâmbește când tu te agiți, ai chef de ceartă și ești arțăgoasă. Face glume și nu se enervează. Când suni, e bucuros să-ți audă vocea și îți spune să te grăbești acasă pentru că a gătit. Tot el repară chiuveta și duce gunoiul, te ia cu el pe stadion la meciuri, nu uită să îți dea sms de „noapte bună“ și se uită cu tine la filme siropoase.

Bărbatul ideal plânge, dar nu e văicăros ca o muiere și nici efeminat. Are manichiura îngrijită, dar nu își dă cu tratament, ulei de cuticule și lac top coat. Mister Perfecto nu se uită după gagici pe stradă, nu își scrie sms-uri pe ascuns cu colegele de muncă și nici nu vrăjește minore pe Facebook. Are o carieră *strong* și știe ce vrea de la viață, nu bea până pică lat ca o clăti-tă, fumează elegant și conduce șmecher, ca un pilot de raliuri.

Bărbatul perfect își asumă responsabilități. Face surprize. Te ține de mână când conduce. Îți spune că ești cea mai frumoasă și te face să te simți așa. Te cere de nevastă atunci când nici nu te aștepti și niciodată nu îți sună fosta iubită să îi spună că îi e dor de ea.

Tot el îți spune că îi place cum te-ai îmbrăcat, te ceartă dacă nu ai mâncat cum trebuie peste zi, te surprinde mereu plăcut și nu devine un cartof de canapea, burtos și ghiolban, face 100 de flotări fără probleme, iar de ziua ta îți lipește pe frigider 2 bilete la Paris.

Bărbatul perfect te iubește pur și simplu, nu încercă să te înțeleagă.

Hai să fim răi! Ah, suntem deja

Aud foarte des replica asta: „De ce nu scrii mai des?“ Aș vrea. Mi-ar plăcea. Doar că și eu, ca voi toți, sunt ocupată. Uneori foarte ocupată. Alteori obosită și lipsită de chef. De exemplu, acum e ora 1, dar o să programez postarea pentru mâine, la o oră decentă. Mulți dintre voi dorm deja, eu nu. Aș vrea și aș putea, dar stau trează pentru că vreau să ne întâlnim. Virtual. Vreau să vă mai povestesc una alta. Din viața mea, din auzite, de prin târg, din lumea mondenă, de la oameni simpli și de la celebrități.

Azi vă spun o concluzie. Am ajuns la ea la finalul acestei zilei, la finalul săptămânii trecute, acum 2 luni, acum 6 ani și în momentul în care s-a scurs minutul acesta. Suntem răi. O, da! Noi, oamenii, suntem răi, foarte răi, ai naibii de răi.

Script 1. Angelica are geantă Mulberry. „Cine știe cum a obținut-o și ce vânătăi o avea în genunchi! O târfă ordinară, bleah.“

Script 2. Angelica are geantă Mulberry. „O parvenită, o cretină, îi cumpără taică-su ce îi poștește inimă, iar ea... o poamă, cutreieră cafenelele.“

Script 3. Angelica are geantă Mulberry. „O săracă, o amărâtă, a muncit și ea 5 ani să-și cumpere geanta aia, alta nu are. A pus salariu peste salariu să-și ia un item ca lumea. Hahaha!“

Script 4. Angelica are geantă Mulberry. „Băi cât e asta de proastă, umblă cu *fake*-ul ăla ordinar, nu are și ea bani să-și ia una reală, pițipoanca lumii!“

Script 5. Angelica nu are geantă Mulberry. „Uite-o și p-asta cu geanta ei *no name*. Ce țărăncă, hai de lângă ea, nu e de rangul nostru!“

Concluzia: indiferent de cum ești, ce job ai, cum îl cheamă pe tac-tu, câți bani ai sau nu în cont, ce știi să faci, ce școli ai urmat... ești bârfit. Invidiat. Batjocorit. Înjurat. Scuiapat. Hulit. Mințit. Fraierit. Păcălit. Luat de prost. Înșelat. Trădat. Ironizat. Pentru că da, e mult mai ușor să fii rău decât bun, e mult mai simplu să distrugi decât să construiești, să rănești un suflet decât să-l pansezi.

Am fost rea. Și sunt. Răspund cu aceeași monedă pentru că, din păcate, încă nu sunt suficient de înțeleaptă, inițiată, iubitoare de oameni și ascultătoare de Dumnezeu să parez un pumn cu un zâmbet. Nu știu să preschimb mânia și răutatea în lumină și dragoste. Nu încă, dar învăț. Fac cursuri intensive pentru asta.

Iar ca să pot practica ceea ce învăț, te-aș ruga să fii mai bun. Tu, cel ce citești. Să facem la fel. În doi e mereu mai ușor.

Ascultă-ți intuiția. Mereu

Acum când mă prinde lumea la discuție, live, pe Facebook, la telefon sau oriunde, nu mă mai întreabă nimeni de sănătate, toată lumea zice: „Dar pe blog când mai scrii?!?” E amuzant și, totodată, motivant.

Azi v-aș fi scris despre hateri. Am și eu câțiva clienți la poartă, i-am obținut absolut gratuit, nu mă întrebați cum că nu știu, dar n-o să scriu despre ei. Consider că nu merită nici măcar atât, îmi obosesc tastatura degeaba. În plus, tocmai ce spuneam că trebuie să fim mai buni. Și cu 5 secunde mai deștepți. Indiferența doare ca biciul peste ochi, iar mesajul meu e simplu: „**Îmi pare rău, nu știu cine sunteți, iar tata m-a învățat să nu bag în seamă necunoscuții. Auf Wiedersehen!**”

Așadar, schimbare de subiect. **Oamenii greșiti din viața noastră.**

Uită-te puțin în trecutul tău. Fă un exercițiu simplu de imaginație, ia un taxi și plimbă-te în ultimii 10 ani din viața ta. Amintiri frumoase, chicoteli, baloane colorate, gălăgie, lacrimi, prăjituri, vacanțe, stres la birou, primul „te iubesc” pe bune, cină romantică, mașină în service, schimbări radicale în carieră, eșecuri, drame, clipe d-alea de Mastercard, lasagna cu spanac, plimbare cu ATV-ul, tatuaj, lecție de canto, cățelul primit cadou, poate copil, poate nuntă, poate un eveniment prea trist să fie menționat. Și un om greșit.

Da, un om greșit. Care a fost în viața ta o perioadă scurtă, poate lungă. Poate o prietenă, un amic, poate un partener de

afaceri, un camarad cu care mergeai la sală, un iubit sau iubită. Generic spus „iubit“. Că nu l-ai iubit. Așa te-ai păcălit, dar ai știut mereu că e aiurea. Greșit. Nu. Niciodată. Deloc.

Au americanii o vorbă mișto: *Trust your gut*. Dacă traduc mot a mot sună ca la abator, așa că prefer varianta metaforică: încrede-te în instinctul tău! O, da.

Momentul ăla inexplicabil, când cunoști un om și știi din secunda 2 că nu e bun pentru tine. Că relația, indiferent de natura ei, o să sfârșească prost, că n-ai nicio legătură cu persoana respectivă și niciun viitor. Și, totuși, te bagi. Uneori din singurătate, alteori din frustrare și frică, uneori de prost.

Cele mai grave sunt relațiile cică „de iubire“. Stai lângă un om pentru că vrei să-l uiți pe altul, stai pentru că proiectezi în el niște calități pe care ți le dorești (el nu are nici măcar 1% din acele plăsmuiești tu!), rămâi în relație pentru că alta n-ai, iar singurătatea doare, stai cu un om greșit pentru că nu te prețuiești și crezi că altul mai bun nu meriți.

Când accepți în viața ta un om greșit comiți o mare nedreptate față de tine. Refuzi să îți ascuți instinctul, conștiința, te suptui de bunăvoie unui procedeu maladiv, care va avea repercusiuni pe viitor. Scapă de oamenii greșiți din viața ta. Renunță la legături bolnăvicioase de prietenie, la relațiile în care te minți singur. Fii sincer! Fii sinceră!

Nu ai nevoie de acei oameni. Ce e pentru tine greșit, poate pentru altcineva va fi perfect.

Let it go.

Ploaie cu nesimțiți. Să deschidem umbrela!

Dacă nesimțirea ar dura, multă lume ar urla din toți rărunchii. Suntem un neam de nesimțiți și nesimțițe. Punct.

De la bărbatul cărunt cu ceas Nardin din aeroport care intră în fața ta la Check In, la angajații care nu salută femeile de serviciu, la gherțoii care aruncă ambalajele pe jos, direct din mașină, și până la stimabilii însurați care complimentează gagică pe Facebook și încearcă să le antureze chiar dacă la status tronează fabulosul *Married*. Și cu *children*.

Nesimțirea e boală fără tratament. Cu un nesimțit original, căruia anii de acasă îi dau cu minus, nu te pune, că te face. Nesimțitul minte, înșală, face gesturi care te lasă interzis, toate cu seninătatea unui prunc și prostia unei mașini de gunoi.

„Pisicuțo, ce frumoasă ești, ieșim la un suc săptămâna viitoare?“ *Hooooold your horses*, căpitan de plai! Nevasta dumitale știe că ai ieșit la vânătoare de căprioare pe Net? Câtă nesimțire să zacă într-un astfel de exemplar? Ferească Dumnezeu!

„Îmi pare rău, nu știu ce să zic. Nici nu mi-am dat seama când s-a întâmplat.“ Asta e cea mai bună prietenă a ta care se scuză că s-a cuplat cu iubitul tău. Aham. Se numește **Situație cu Risc Ridicat de Pocnit între Ochi**. Și nesimțire ce atinge cote alarmante. Te pup, pa pa!

Să amintim și de soții care se culcă cu secretarele, cu partenerile soției de afaceri, cu asistenta nevastii sau bona copilului.

Se numește nesimțirea prostului și se tratează eficient cu divorț. Doamnele pe care le cunosc și au fost în această situație nefericită sunt astăzi femei realizate, strălucitoare, semn că succesul unei femei nu are nicio legătură cu bovina de lângă.

Dar ce părere aveți de fostele și foștii care se bagă în seamă cu partenerul vostru chiar după ani buni de la despărțire? Care le dau mesaje, îi sună, dau *Like* la poze și le comentează staturile pe Facebook de parcă voi nu ați exista și nu ați vedea frumosul circ. Nesimțirea e mare! Frumos ar fi să își dea singuri Unfriend și să demonstreze că n-au facultăți degeaba. Că de la cei 7 ani de acasă se pare că au chiulit!

Nesimțiți cu atestat sunt și cei care copiază, fără remușcări, ideile, stilul și proiectele altora, iar apoi și le însușesc fără să stea pe gânduri. „Da, e ideea mea și tot eu am realizat întreg conceptul!” Hai, lasă-ne, că facem urticarie! Plagiatorii și copiile xerox o să rămână mereu niște imitații oboșite, indiferent de cât de mult se străduiesc. Se vede, măi, se vede...

Și or mai fi multe specii de nesimțiți pentru că aștia se înmulțesc repede, dar tot ce știu e asta: **mulțumesc mama și tata că m-ați învățat să am bun-simț**. Chiar dacă, de multe ori, în lumea asta cu valori inversate, nu mai e o calitate.

Fetele

Pe l
Dacă c
n-au,
e oro

des
efe
un
ta

Fetele bune n-are' noroc, domne! În dragoste

Pe lumea asta există fete bune, fete rele și fete șmechere. Dacă categoriile 2 și 3 se pot lăuda cu succes în dragoste (dacă n-au, și-l fabrică, negociază sau iau cu japca), prima categorie e oropsită rău.

Am întâlnit, cunosc, am în jurul meu sau am auzit povești despre multe fete bune care sunt singure de ani buni pentru că efectiv nu își găsesc bărbatul potrivit sau sunt măritate cu câte un ghiolban autist *aka* bărbat care nu le apreciază la adevărata lor valoare.

Ce înseamnă fată bună și fără noroc la măritiș în concepția mea? Păi frumoasă, independentă financiar, deșteaptă, poate nu neapărat olimpică la fizică, dar s-o ducă capul, epilată pe mâini și genul de fată care doarme singură 350 de nopți pe an la ea în pat (restul de 15 fiind la bunici, părinți sau alte rubedenii).

Bărbații care îmi citesc blogul o să sară ca arși și o să-mi spună că fabulez, că vorbesc despre femeia-dinozaur, dispărută de hăt-hăt! Fals, domnilor! Știți câte asemenea fete există în zilele noastre? Foarte multe! Doar că nu acolo unde le căutați voi, adică prin cluburi de fițe și mall-uri!

Fetele bune stau până târziu la birou și își respectă *deadline*-urile. Au performanțe la job și își construiesc cariera cu mari eforturi, nu cu mari deschideri de picioare. Fetele astea își plătesc vacanțele singure, merg în țări pe care oricine și-ar dori să le viziteze, pe banii lor. Fetele bune sunt coafate, pensate, au

manichiura perfectă și sunt îmbrăcate mișto. Își cumpără haine online și de la ăia „care aduc“ pentru că n-au timp de *shopping*: trebuie să-și ducă mașina la revizie, câțelul la veterinar și să-și plătească abonamentul la telefon.

Fetele bune sunt populare și curtate, dar refuză elegant avansurile. Visează la marea iubire, la ținut de mână pe plajă, la clătite făcute împreună cu iubitul, sâmbăta dimineța. Pe astea nu le cumperi cu Mastercard, ci cu sufletul. Și tot fetele astea bune, de cele mai multe ori, ajung să se cupleze cu niște tântălăi care habar nu au să le aprecieze. Pentru că n-a fost idiot ala care-a zis: „Când ești bun, ești luat de prost!“

De curând, un prieten mi-a spus: „M-am despărțit de ea. E o fata de nota 10, alta ca ea nu mai găsesc, nu am ce să-i reproșez mă, dar eram de 6 ani împreună și ea voia să ne mutăm împreună. Și parcă nu sunt pregătit. Știu că o să regret mai târziu dar...“ Când o să vină momentul ăla, o să-i împrumut făcălețul meu. Să-și dea cu el în dinți. O să simtă nevoia!

În concluzie, fetele bune ajung în Rai, fetele rele ajung unde vor ele: în inima și portofelul bărbatului. Întrebarea e alta: or exista cursuri: „*How to become a bad girl in 50 steps?*“ Știu că-teva fete care ar vrea să încerce. Și poate așa o veni și norocul în dragoste.

Secretul unei relații fericite. Și nu e dragostea

Aș vrea să scriu măcar săptămânal. Pe cuvânt. Tot timpul îmi vin idei, mă „mănâncă“ să mâzgălesc coala virtuală, mi-e dor de voi și aș vrea să vorbim aici mai des. Doar că timpul nu mai ține cu oamenii. E grăbit tare, că doar trăim în secolul vitezei. Iar noțiunea de timp liber e deja o chestie abstractă. Timpul liber se vinde astăzi la raionul cu produse de lux, la prețuri exorbitante, unde minutul are valoarea unui lingou de aur. Și, sinceră să fiu, uneori sunt egoistă și îmi păstrez comorile-secunde pentru mine: somn, iubire și ecleruri cu cafea.

Mă gândeam eu într-o zi (profund așa, din puțul gândirii mai exact), iar la finalul procesului am conchis, de una singură, că nu dragostea este chintesența unei relații. Șoc, panică, groază, nu-i așa?!? Ei bine, haide să vă explic raționamentul meu:

$$\int_{-\infty}^{+\infty} f(x)dx := \lim_{t \rightarrow -\infty} \int_a^t f(x)dx + \lim_{t \rightarrow \infty} \int_a^t f(x)dx$$

Ah, pardon, am accesat folderul greșit, astea-s integralele vieții care mi-au mâncat sufletul în liceu. Eroare de sistem, așa se întâmplă dacă gândesc prea intens, prea mult, prea ca la țara!

Da măi prinți și prințese, nu dragostea este secretul unei relații adevărate, sincere, pentru toată viața. Ci **respectul**.

Dragostea e delicioasă ca o bezea, e frumoasă și cu fluturi, e roz și are sclipici, e toată o vară, și-un soare, și-un mititel cu muștar. Dar se duce nene. Se duce, din păcate. Și în 5-10-15 ani e înlocuită de comoditate, plictiseală, rutină, bigudiuri și

izmene cu gaură în dos. Și-atunci încolțește în minte iscoada, și vine șerpișorul cu merișorul-ispită, și bărbatul se uită după un minijup, iar femeia suspină după un instalator chipeș. Și dacă nu e respect, până la a înșela e un pas. Până la jigniri – jumătate de pas.

Cred că respectul e cheia. Dacă îți respecti partenerul, ți-e jenă nene să dai un sms pe sub masă vreunei foste iubiri. Ți-e „nu-știu-cum“ să răspunzi complimentelor primite pe privat pe Facebook, nu ridici ochii în decolteuri apetisante și nici nu lipești privirea de vreun posterior în jeanși mulați. Când îți respecti partenerul îl vezi cu alți ochi. Ochii iubirii pure, sincere, fără mișculății și combinații, fără păcat.

Când îți respecti iubita, iubitul, soțul, soția... te respecti de fapt pe tine

Femeia e rea. De ce? Pentru că așa vrea ea!

Am o stare d-aia când n-am chef să fiu finuță în limbaj, când nu văd pisoiași roz înaripați, nici cupcakes, nici dantelă. Sunt într-un moment în care mă întreb: De ce-s rele muierile? Adică femeile, gagicile, Evele, fabuloasele făpturi cu sutien. Mi-am dat seama că femeile sunt mult mai ale naibii decât bărbații, mai invidioase, rele de gură și păcătoase în gânduri.

Că nu sunt o simpatică, știu. Mie nu-mi place să râd ca idiota, așa că trebuie, să fac frumos când n-am chef să fac frumos, să împart Like cu găleata pe Facebook doar ca să sară și Marghioala înapoi cu unul, să dea bine „la fanii”, nu-mi stă în caracter să fac complimente când nu e cazul, să pup dosuri și papuci „ca să-mi fie bine mai târziu”, să mă pisicesc penibil și să mă prefac că-mi place de tine când nu. Deloc.

Dar, pe cuvânt, sunt un om bun, iar asta nu-i meritul meu nici măcar 1%. Dumnezeu Drăguțul, cum a vrut El a făcut, plus niște părinți frumoși, care m-au crescut în armonie și mi-au cimentat în creier și-n suflet respect și bun-simț. Și m-au învățat lecția iertării. Grea lecție, pe care o repet zi de zi, și niciodată nu-mi iese perfect.

Dar văd în jur și întâlnesc, tot mai des, din păcate, femei rele. Băi, băiatule!

Avem următoarele categorii:

Femeia urâtă (Doamne, iartă-mă!) care desființează orice ființă purtătoare de uter care-i mai răsărită ca ea, indiferent

dacă are fundul mai mic, celulită mai puțină sau părul mai des. Astea mai puțin decorative, ca să zicem așa, le alintă pe restul cu drăgăstosul apelativ „**proasto!**“. Ele, pentru că na, nu le-a dat Dumnezeu frumusețe fizică, iar colegii le puneau porecle jignitoare, s-au refugiat în cărți și-n școală, și atunci se cred rasa superioară. Și-s ironice, caterincoase, pontoase și ascuțite la minte, postează pe Facebook poze cu biblioteci și citate din scriitori cu nume exotice, iar suratele lor, tot alea urâtele, sar cu Like-urile ca puricii, în semn de susținere și asumare a statutului de „deștepte“. Dar, fie vorba între noi, nu toate-s așa *smart* cum se dau!

Femeia frumoasă, periculoasă și ea. Pentru că natura a înzestrat-o cu ochi mari și bleu ca marea din Santorini, picioare interminabile, buze cărnoase și sâni obraznici, n-a mai avut nevoie de multe diplome și parafe de pe la secretariate de universități. Femeia frumoasă mai scapă câte-un „v-a place poza mea?“ sau „ar trebui să ne vedem, pisi!“ însă pe bărbați nu-i deranjează. Ba din contră, o fericesc c-un Like, peste celelalte 2 000. Evident, alintul femeilor frumoase pentru restul este „**nasoalo**“ (cu varianta tacit acceptată „nasoal-o“).

Femeia și urâtă, și proastă. Problema este că genul ăsta de femeie e pericol social, pentru că ea crede contrariul. Se vede superbă și deosebit de inteligentă. Să nu te pui niciodată cu ea, că te face.

Femeia și frumoasă, și deșteaptă. Sună utopic, dar nu e. Am întâlnit multe asemenea exemplare și m-au fascinat. Ceea ce le recomandă este modestia fantastică, faptul că nu realizează cât sunt de minunate și la ambalaj, și la conținut. E o încântare să stai în preajma lor, un privilegiu. Mă întreb cum o fi să te căsătorești cu una din asta. Bărbat fiind, evident.

Femeia nici prea-prea, nici foarte-foarte. Nu vreo frumusețe răpitoare, nici vreun IQ de dat pe spate. Însă cu o dorință arzătoare de a evolua, de a învăța, de a fi mai bună de la zi la zi.

Femeia care știe să se îmbrace în așa fel încât să se pună în valoare și căreia nu îi este rușine să deschidă DEX-ul să mai învețe niște termeni noi. Femeia care știe să aprecieze frumusețea și talentul unei surate, chiar dacă nu îi este chiar simpatică. Și, fără falsă modestie, mă bag și eu în categoria asta. Mulțumesc părinților.

Hai să fim sănătoși și bucuroși! **Și să realizăm că răutatea se naște din durere.**

Salut! Ce faci? Vrei să te măriți cu mine?

Isterie, panică și lacrimi. Pe sistemul „io cu cine mă mărit?!?”, femeile din ziua de astăzi sunt în mare criză. De parcă nu era suficientă aia financiară, acum trebuie să ne descurcăm cumva și cu criza măritişului, care-i parcă mai severă ca ailaltă.

Când eram mai mică, mi-a zis mama o vorbă mare: „Nu te grăbi, mamă, să te măriți, că îi zice «căsnicie» de la caznă. Altfel îi zicea fericire.” Și-am băgat repede un dicționar, să mă dumiresc: **CĂZNĂ**, cazne, s. f. 1. Tortură, supliciu, chin. 2. Asuprire, împilare, nedreptate. 3. Străduință, osteneală, trudă. ‘Ai de capul meu!

Nu mănânc pufarine aici, m-a pocnit și pe mine acum vreo 2 ani, parcă o luasem razna, visam rochie fronsată din dantelă fină, dulceturi, un inorog călare pe prinț, pardon, invers, cupidonii cu săgeți înmuiate în nectarul iubirii și alte detalii de basm. Și cum pluteam eu așa, în lumea viselor, am început să aud în jurul meu pledoarii de jale de la femei măritate. Măritate-de-puțin-timp și măritate-de-când-lumea-și-pământul. Dar jălaniile lor sunau la fel, parcă erau plăci de vinil bocitoare, și toate conchideau: „**Te invidiez că ești liberă!**”

Liberă? Păi adicătelea cum vine asta? Voi sunteți la închisoare sau...?

Ideea e destul de simplă. Nu te măriți de plictiseală, nici de singurătate. Nu te măriți pentru că te-a apucat chemarea uterului și vrei copil, nu te măriți pentru că așa trebuie, așa zice lumea, e

timpul, îți trece vremea. Nu te rogi de bărbat să te ia de nevastă, nu devii o penibilă disperată care cerșește verighetă. Decât să te măriți din unul din motivele enumerate mai sus, mai bine stai potolită și te apuci de croșetat. E o afacere mai bună. Te măriți când găsești bărbatul potrivit, când iubești matur și profund, nu frugal. Când simți că Dumnezeu și-a pus mâna pe creștetele voastre și v-a legat. Nu când simți fluturi și bezele, ca o adolescentă disperată.

Cunosc femei care n-au avut răbdare, s-au mințit singure că omul cu care erau e cel potrivit, s-au luat după gura lumii și, după o nuntă ca-n povești, au dat de realitatea ca-n filme. De groază. Și e dureros să divorțezi la nici 2 ani de la nuntă.

Cu măritatul nu e de joacă, nici de glumă. E o ruletă rusească, o horă la care joci legat la ochi, o loterie. Dacă-i miere sau fiere, depinde de voi. Și de cum își pune Dumnezeu mila, pentru că, până la urmă, dacă nu există binecuvântare divină, totul e în zadar.

Așadar, mai ușor cu criza măritatului. Bucurați-vă de momentele astea magice, când nu trebuie să spălați chiloții partenerului, să vă treziți mai devreme ca să-i faceți micul dejun, când sunteți libere să mergeți unde vreți fără să dați socoteală. Bucurați-vă că încă purtați numele tatălui vostru.

Răbdare, răbdare, răbdare. Vom avea destul timp să fim doamne. Cu verighetă și bărbatul potrivit alături. Acum să ne bucurăm.

Când bărbatul vrea să redevină mic

Noi, femeile, adorăm să ne răsfățăm în brațele bărbaților noștri. Să ne cuibărim la pieptul lor, să ne pisicim că ne doare un degețel și-apoi să-l întindem alintate „Hai, pupă să treacă!”, să le spunem să „ne facă prin păr” sau să ne mângâie suav. Sunt momentele alea când fiecare femeie redevine fetiță. O copilă neajutorată, dar obraznică, cu ifose și nemulțumiri închipuite, care pune botic când ceva nu-i convine și își dorește să fie împăcată pe dată, cu săruturi-bezele și cuvinte-cuburi-de-zahăr.

Când problemele de la birou îl copleșesc, când gânduri mii îl apasă, când îl mai doare și piciorul că-i meteo-sensibil, iar mașina îi face figuri, bărbatul vrea să redevină mic. E momentul ăla atât de rar întâlnit, când lasă garda jos. Ți se cuibărește la sân, strânge picioarele sub el și te roagă să-l mângâi pe spate. Sau să te joci în părul lui. Și tu rămâi ușor blocată, ți-e greu să asociezi imaginea de mascul feroce, care te apără și te ocrotește zilnic, cu clipa de față, când în brațe ții un pui de om. E mic, e un copil, și crede că tu ești zâna bună, cu puteri magice. Și vrei, nu vrei, te metamorfozezi. Într-o clipă îi iei durerea, și grijile, și stresul, cu pulbere de iubire.

Bărbații nu-s așa tari și neînfricați cum credem noi. N-au avut încotro, săracii, cum nici noi n-am ales dacă spălăm blidele ori ba! Le-a fost impus să nu plângă, pentru că e o chestie de muieri, să nu arate că le e frică, că-s înspăimântați de șerpi, lăcuste sau rate bancare. Bărbatul, amărâtul de el, trebuie să fie tare ca cimentul când vine vorba de cuplu, de familie. Pentru că așa trebuie. Nu degeaba vorba populară l-a alintat „stâlp”.

Cu toate astea, bărbatul e și el om. A fost și el, cândva, un băiețel ce-și găsea alinarea la pieptul mamei, la care alerga ori de câte ori lumea din jur îl speria. Iar acum, tu, ca iubită sau soție, i-ai devenit refugiu. La tine în brațe găsește oaza de liniște și iubire de care are nevoie, pe sânul tău își abandonează obrazii și pe pântecul tău își odihnește mâna.

Fii o femeie liman însorit. Fii o femeie bună ca apa rece de izvor pentru însetat, ca bucata de pâine rumenă și aburindă pentru cel înfometat. Învață să-ți ascuți bărbatul, să-l liniștești, să-l odihnești cu vorba ta caldă, nu să-l scoți din pepeni și să-l faci să-și dorească să plece la mă-sa. Sau la mama mă-sii.

Așadar, și ei au nevoie de răsfăț. Nu mult, că strică. Dar, din când în când, merită și bărbatul de lângă tine să audă: „Iubitule, hai să te iau în brațe...”

N-o să știe nimeni.

Ne schimbăm. De la an la an, de la clipă la clipă

Ne schimbăm culoarea părului, stilul vestimentar, locul de muncă. Schimbăm strada pe care locuim, forma sprâncenelor, gusturile culinare, mașina, schimbăm cardurile, destinațiile de vacanță. Și ne schimbăm iubirile.

Noi, oamenii, suntem în continuă mișcare, schimbare, tranziție. Suntem vii, la fel ca anotimpurile.

Acum doi ani adorai piureul, astăzi l-ai dat pe cartofi prăjiți. Hainele imprimare și nuanțele tari din garderoba ta au fost înlocuite de țesături monocrome, minimaliste. Înghețata de fructe de pădure a ajuns pe locul doi, cea cu nuci macadamia, un nou sortiment, este în topul preferințelor tale. Ieșirile în fața blocului cu amicii și-au pierdut farmecul, acum te simți mai bine când dai o tură cu motorul, de unul singur. Nu-ți mai place bretonul și nici părul brunet, ești șaten auriu de 3 ani. Azi ești mămică de fetiță și-o adori, iar în urmă cu ceva timp, când cluburile erau pasiunea ta, spuneai că meseria de mamă nu-i de tine. Ți-ai jurat să nu calci în Vama Veche pentru că nu-i stilul tău, acum stai pe nisip, cu tălpile goale, iar capul ți-l sprijini pe umărul ei.

Ne schimbăm. Ne transformăm. Ne metamorfozăm. Orice eveniment, fericit sau dureros, își lasă amprenta iremediabil asupra ființei noastre. Suntem un aluat frământat de mâinile vieții.

Erai alta acum trei ani. Stăteai lângă un bărbat pe care astăzi îl renegi. „**Ce Doamne iartă-mă a fost în capul meu să am o**

relație cu el? Oare ce vedeam la el? Nici ochii lui nu-mi plac, nici felul cum vorbea, nici măcar numele de familie... Poate că alegerile din trecut nu trebuie judecate din perspectiva zilei de azi. Anii au trecut, păsări au zburat, lacrimi s-au scurs, nimic nu mai e cum era. Erai alta.

Când a plecat, ai crezut că lumea s-a stins. Era beznă în sufletul tău, iar durerea era zgomotoasă, urla ca un animal prins în lanțuri. Ai fi putut să plângi, și-ai fi vrut. Doar că mândria de bărbat nu ți-a permis să faci asta. Atunci ai realizat că e definitiv. Că a plecat și asta-i tot. Că a luat cu ea și o bucată din tine când a închis ușa. Și ți-ai dat seama că ai greșit, și că totul are un preț. Astăzi, după 4 ani, ai învățat regulile fericirii. Și ale fidelității. Te-ai schimbat. De fapt... ea te-a schimbat.

Unele schimbări se produc natural, fără efort și fără să ne dăm seama, altele sunt pariuri personale, iar unele, cele mai grele, sunt renunțări pe care nu le cerem, dar suntem nevoiți să le facem.

Nimeni nu spune că schimbările sunt ușoare. Dar, ca să strălucească, orice diamant trebuie șlefuit. Schimbarea e de fapt evoluție.

"It's a mad world"

Mi-e milă de copiii noștri. Ai tăi, ai voștri, ai mei, nenăscuți încă. Mi-e milă pentru că vor crește într-o lume turbată, o lume alterată și periculoasă, plină de oameni prefăcuți, obraznici, fără scrupule. Ei vor fi obligați întâi să învețe să supraviețuiască, ca apoi să-și permită luxul să trăiască.

Vor crește în timpurile astea tulburi, când poleiala și sclipi-ciul ascund mizeria, când oamenii întind mâna nu ca să te ajute, ci ca să te lovească. O să audă că munca cinstită e pentru proști și școala pentru fraieri, că șmecher e doar ăla care face bani grămadă, indiferent prin ce mijloace. O să li se inducă ideea că sexul e permis oricând și cu oricine, și că trupul e de vânzare. Vor avea modele de carton și vor tânji după viața luxoasă prezentată la televizor, fără să știe că, în spatele ecranului, se află o lume mizerabilă, unde diamantele sunt de fapt cristale de plastic. O să crească cu impresia că moda e o religie și o să se închine la Gucci. Își vor pierde inocența mult prea devreme printre rujuri și farduri și vor cunoaște ura și invidia de mici.

Copiii ce se vor naște o să meargă la grădiniță cu un băiețel care nu are mamă. Are doi tați. Și cu o fetiță născută de o femeie care nu e chiar mama ei, e o doamnă care și-a împrumutat uterul pe bani grei, pentru că cea din a cărei ovul e zămislită nu avea chef de vergeturi și glezne cât tancul. Copilul tău o să aibă, în liceu, o colegă de bancă superbă, de care o să se îndrăgostească. Ca mai apoi să afle că fata frumoasă nu e fată, e băiat, adică e fată, dar a fost băiat, deci acum e fată pe bune, cu acte în regulă și organe genitale la fel.

Nu judec. Doar constat. Și viitorul nu sună bine deloc. Nu mai există rânduială, nu mai există respect, nu mai există normalitate, există doar un haos periculos căruia îi spunem sofisticat „evoluție“. Sub cuvinte frumoase ca „toleranță“, „egalitate“, „acceptare“ ascundem vicii și boli, păcate, orori și orgii.

Și ne mai întrebăm de ce femeile din ziua de azi se chinuie așa mult să rămână însărcinate. Poate pentru că micuții pur și simplu nu mai vor să se nască în lumea asta.

III. NEBULDASE

III. NEBULDASE

Mami, de unde vin lacrimile ?

Eu plâng, tu plângi, el plânge, ea plânge, noi plângem. Oamenii plâng. De ce ?

Eu plâng pentru că... dar nu, nu îți spun, pentru că ăsta nu e un jurnal public și poate nu am chef ca tu să citești. Eu știu și de ce plâng ele. Și el. Dar nici asta nu am să-ți spun.

Cu toții plângem dintr-un milion de motive: dor, suferință, griji, stres, nervi, neînțelegere, iubire neîmpărtășită, singurătate, durere de măsea, pierderea cuiva drag, eșec, probleme financiare, despărțire, plângem de ciudă, de invidie, de nedreptate, de oboseală, de frică, de proști.

Ți se pune un nod în gât, respirația e sacadată și broboane cristaline încep să ți se prelingă tăcut pe obraz. Simți o gheară în stomac, care te strânge, inima bate puternic, pulsul crește și... te doare. E o durere surdă, sfâșietoare, care mușcă cu poftă din tine. Ai vrea să urli, să fugi, să închizi ochii și să dispară, dar nu poți. Te cuibărești ca un sugar în faldurile moi ale pernei și gustul sărat al lacrimilor îți amintește de mare. Și plângi. Și ai vrea să fii mic, să fii copil, să te țină mami în brațe și să fie bine. Exact ca la vaccin, când doamna rea în halat alb voia să te înțepe, și o făcea, dar mama te mângâia pe frunte și te alina, și durerea trecea. Dar ești mare acum.

Tu, care citești acum, da, TU, ce te miri așa, și tu plângi. Și pe tine te doare. Oricât de mândru sau mândră, de puternic, de bătrân, de bogat sau bogată, de șmecher sau afurisit ai fi, tot plângi. Pentru că în fața lacrimilor, suntem egali.

Și plângi. E bine să plângi. Shhhh.... nu am să spun nimănui.

Iubesc. Iubești. Iubește!

Iubesc. Doi căței, păpușa Barbie pe care o am de la 8 ani, pantofii, pe mama, tata și pe Lizi, cea mai minunată sora pe care mi-o puteam dori. Iubesc diminețile de toamnă, toate rahaturile cu Hello Kitty, călătoriile, pe Ana, ceaiul de vanilie, muzica lui Bublé și parfumurile leșinător de dulci.

Îmi iubesc bunicii care nu mai sunt.

Iubesc niște femei, niște fete, niște mame și soții. Îmi sunt dragi. Sunt persoane pe care nu le-am suportat cândva, și acum îmi sunt dragi. Simpatice, nu?

Și, paradoxal, îmi iubesc fostul iubit. Pentru că e o dramă să te desparți, dar e o mizerie să faci circ din asta. Pentru că am un EX suficient de matur, de frumos și deștept, încât să transforme o fostă poveste de dragoste într-o actuală relație de prietenie.

Îl iubesc pe Dumnezeu.

Și, de ceva timp, învăț să mă iubesc și pe mine. Nu e ușor, nu am manual și nici ghid. Dar e al naibii de bine!

Iubirea asta e o ciudățenie, e un caleidoscop cu un milion de fațete, poți să iubești într-un miliard de feluri. Iubești cu patimă, iubești sălbatic, iubești rațional, iubești monoton, nebun, fără explicație, inocent, murdar, ilegal, mai presus de cuvinte, mai prejos de reguli.

Gândești ca un geniu, iubești ca un prost.

Îți privești iubita, o iubești, dar în stomac ai fluturi. Și nu pentru ea.

Îl iubești și te iubește. Dar e tăcere la masă. Furculița lovește sinistru farfuria cumpărată de la IKEA la promoție. Sunteți de 9 ani împreună, dar nu te-a cerut. Și nici n-o va face. Dar nu te

desparți. Cine îți mai schimbă uleiul la mașină, cine desfundă cada, cine te mai ține în brațe înainte să adormi?

O placi, o respecti, e bună la pat. Nu o iubești, dar ai să o ceri de nevastă. Pare o potențială-mamă-bună pentru potențialul-copil-băiat pe care ți-l dorești. O iubeai pe tipa cu care ai fost înainte, ce femeie! Dar era prea independentă, prea de carieră. Nu ar fi stat la cratiță, iar ție îți place ciorba de păstai. Da, clar, asta e cea mai bună alegere.

Ce e în neregulă cu tine? Multe te invidiază pentru ce ai, dar tu te-ai plictisit. E bine, e perfect, e al naibii de perfect. Și e la fel. Mereu e la fel. El e la fel, hainele sunt la fel, vacanțele la fel, sexul la fel. Și vrei scânteii, ba nu, vrei artificii în viața ta! Să bubuie, să lumineze, să-ți transforme existența, să fie special. Dar oare merită?

Lumea spune „**NU**“. Tu spui „**DA**“ din fiecare por, din fiecare celulă, cu fiecare respirație. Sfidezi părerile altora, îți droghezi conștiința și îți potolești setea cu el. Și el nu-i al tău, și tu știi asta, dar îl lași să te mintă. Ceea ce simți... guvernează totul.

Ai lângă tine un bărbat care te iubea enorm cândva, dar care acum e un idiot. Și tu ești frumoasă, și sexy, și tânără, și băieții de liceu fluieră după tine. Iar boul tău de soț nu te mai vede. *Te-oi fi stropit din greșeală cu Invizibil Gel?* Dar nu faci nimic. De ce? Pentru că nici el nu te iubește, dar nici tu nu dai o prună uscată pe tine.

Te adoră, îl adori, comunicați, nu vă plictisiți, sunteți jumătățile perfecte. De 10 ani împreună, anul trecut nunta, urmează un bebe. Nu aveți mulți bani, dar aveți mult suflet. Vă cunosc băi, pe amândoi, și vă iubesc și vă respect și sunteți super-norocoși. Datorită unora ca voi mai cred eu în basme cu iubiri nemuritoare!

Atunci când ți-e dor...

Dorul doare. E ca și cum rămâi fără aer preț de prea multe secunde. Dorul doare încet. Și intens. **Te face să simți.** Și se declanșează atât de subit, de parșiv, de crud. Adulmecii un fir de parfum, o aromă, auzi o frântură de melodie, vezi o poză, un carusel, o carte, auzi un nume. Iar asta îți dă peste cap clipa. Iar amintirile curg și se amestecă nebun ca un uragan furios. Și te îneacă, te sufocă, te lasă vlăguit și fără putere.

Miroase a magiun proaspăt și a miez de nucă. Și apare o mămăiță cu păr alb și mâini aspre, dar așa de calde, așa de bune. Mâini care au oblojit bube în genunchii unei fetițe care a căzut cu bicicleta pe pietriș. Și care au mângâiat somnul ei, pictat cu căței și desene animate. Și atunci îți amintești. Și ți-e dor. Și n-ai ce face. Spui doar: „Săru'mâna, mămăiță. Sper că ești bine.“

Și apoi vezi o poză. **Nu mai e al tău.** Și nici măcar nu-l mai iubești. Dar ți-ar plăcea să oprești timpul, și lumea, și soarele să stea în loc. Și să v-așezați pe-o bancă. Și să stați așa, în tăcere, ore... și ore. Și apoi să-l întrebi: „Ce mai faci? Cum ești?“ Și să-ți spună doar atât. „Sunt bine. Dar tu?“ Și nimeni să nu știe vreodată.

Ți-e dor. Poate de ani de zile. Dar ești prea mândru să recunoști asta. A fost cândva prietenul tău cel mai bun. Mâncați covrigi și ciocolată cu rom cu banii furați de la frații mai mici din pușculițe. Și ați avut pojar în același timp. Și vă leagă „Hoții și vardiștii“, trasul cu cornetul cu bold, Maria din clasa a III-a, și guma Action Man. Dar acum vă despart oamenii, orgoliile și frica. Sună-l. Spune-i că-ți lipsește. Așteaptă de prea mult timp...

Ți-e dor de acasă. Ți-e dor de tata care te mângâie mereu pe creștet, iar atunci când o face, simți că ai iar 5 ani. Ți-e dor de mama care... ce cuvinte pot descrie mai bine lumina infinită din ochii ei atunci când te vede? Și fericirea din glas? Ți-e dor de perna ta, care miroase a somn și a vise, de străzile copilăriei, de cărțile dragi care ți-au fost porți de evadare de atâtea ori, de casetofonul cu luminițe colorate, de ceasul auriu și mare din perete, de bibeloul cu pescarul asiatic, de mileuri, de plăcinta cu mere, de penar, de echer, de stiloul cu rezerve, de gulerul croșetat, de uniforma apretată, de profesori, de salam cu pâine, de păpușa Barbie. De copilărie.

Dar de tine ți-e dor vreodată? De tine bun, optimist, zâmbitor, fericit. De tine în momentele în care nu urăști, nu invidiezi, nu rănești. Când nu îți faci iubita să plângă. Când nu îți jignești iubitul. De tine când radiezi și împărtășești dragoste necondiționată. Fă-ți timp să te regăsești.

Știi ce? Mi-e dor de tine. Ce bine că te văd mâine.

Tie cum îți bate inima?

Omul nu suferă de foame, frig, durere de măsele sau șale așa cum suferă din dragoste.

Telenovelele alea cu Rosalinda și Jose Armando sunt siropoase și penibile. Dar *guess what*? Astea joacă la pitici, viața la prima ligă. E și mai rău în realitate.

Când te îndrăgostești ești și orb, și prost, parcă toate relele lumii s-au strâns la tine. Dar când îi vezi moaca ăluia sau ăleia, după caz, când te pupă și te smotocește și-ți aruncă un „iubito“ sau „iubitule“ te bucuri că **ești prost**. E singurul caz în viața când ești mulțumit cu starea asta.

În postarea de față, nu am un subiect concret. E despre dragoste. Și cum subiectul ăsta e atât de complex, confuz și cretin (triplu C!), pot să aberez în voie.

Fiecare dintre noi are pe cineva special. **Un El sau o Ea**. Că e al tău de acasă, că a fost al tău și acum e al altcuiva, că nu l-ai avut niciodată, dar ți-ai dorit, că e Gelu, Mimi, Pichi sau Muchi, e *the special one*. Singura persoană care ți-a atins și sufletul, nu doar pielea.

E omul care ți-a făcut pulsul să alerge periculos cu 300 km/h, care ți-a oprit respirația nepermis de mult, care ți-a plimbat inima pe traseul stomac-esofag de mii de ori, omul ăla lângă care timpul stă. Și stă. Și în jurul tău se amestecă tot, nu vezi, nu auzi, nu respiri. Doar simți.

Dacă îl ai acasă, ești norocos. Dacă l-ai avut și nu-l mai ai, bucură-te de ceea ce a fost. Dacă nu l-ai întâlnit niciodată, caută-l. Că merită.

Pentru că noi toți prea ne dorim tipare. Femeile vor bărbat sexy, înalt, inteligent și cu conturi grase. Dar dacă nenea ăsta e bun ca unul decupat din calendare, dar nu te face să vibrezi și ai impresia că stai lâng-o frazelă? Dacă gagica aia bunăciune și cu picioare lungi e la fel de insipidă și fadă ca o mâncare de regim?

Poate ar trebui să căutăm altceva, nu doar carcasa frumoasă. Poate trebuie să ne schimbăm reperele, să ne setăm GPS-ul inimii cu alte coordonate. Pe *heart mode*.

Știu că nu sunt foarte coerentă în ceea ce scriu... sunt oboșită. Dar voi sunteți niște deștepți și pricepeți și fără note de subsol.

Sunt curioasă... tu ai simțit vreodată că te scurgi în brațele cuiva? Că aerul dintre voi se strivește, că pulsul duduie și-l auzi ca la Ipod?

Eu da.

Tu când ai judecat pe cineva ultima oară?

Azi n-am chef să scriu lucruri haioase, drăguțe, simpatice, drăgălașe. Nici măcar ironice. Azi n-am chef să scriu despre idiotul de la metrou care se scobește în nas fără jenă, despre faptul că m-am îmbrăcat azi super-gros și am înnebunit de cald la redacție și nici că ieri a picat balconul de la 3. „S-a dezlipit placa de ciment. Bine că n-a fost nimeni în grădină“, a zis Tanța liniștită. Zici că a căzut o vedere „Costinești '82“, nu ditamai meteoritu'.

Auzi, tu când ai judecat un om ultima oară? Săptămâna trecută, acum două zile, azi dimineața, acum 2 ore? Când te-ai trezit gândind că omul din fața ta e „fișos“, „mândru“, „analfabet“, „prost de piuie“, „urât ca trompeta“, „șuncos“, „clăpăug“, „retardat“, „idiot“, „parvenit“, „chiomb“, „chalapa“, „fripturist“, „nașpet“, „hodorog“, „curvă“, „sărăcie“, „bogătaș handicapat“, „grasă“, „bârnăist“, „colorat“, „boschetar“? Și hai, recunoaște în sine ta că ai făcut-o. Oricum nu te știe nimeni.

Am judecat și eu, și la rândul meu am fost judecată. Și e rău. Tu îți dai seama că fiecare om plânge, că toți ascundem în spatele imaginii cotidiene câte-o dramă? Unii au părinți bolnavi, alții nu se ajung cu banii, pe EA n-o iubește EL, pe EL l-a părăsit iubirea vieții. Băiatul de acolo a aflat că nu mai ia bursă la anul și nu are bani să rămână în școală, fata asta merge lună de lună la dializă, chiar dacă zâmbește mereu. El și-a pierdut casa și acum nu are unde să stea, ea mănâncă bătaie cu porția de un tată alcoolic, celălalt are mama bolnavă de cancer și după ce se dă jos de la volanul unui Q7, adoarme pe paturile de la Fundeni lângă ea.

Ce știm noi ce ascund râsetele gălăgioase, hainele de firmă, ce știm noi ce dramă e în spatele ochelarilor Ray Ban? Cu toții

suferim, avem probleme, nefericiri și drame personale, chiar dacă mergem la serviciu cu metroul sau cu X6.

Și am zis **STOP**. Nu te judec, pentru că știu un lucru: și tu plângi.

Prieten. Dare ?

„Prietenul“ e un fel de „Moș Crăciun“: E fain să crezi în el, dar... nu există.

Eu am crescut la bunici, la Slănic, și cred cu tărie că cele mai sincere relații de prietenie le-am avut în copilărie. Se rezumau la împărțirea feliei de pâine cu magiun, la repararea bicicletei Pegas și construirea celei mai tari cazemate într-un nuc bătrân.

Când aveam vreo 5 ani, aveam un prieten strașnic. Îl cheama Oana. Nu, n-am scris greșit, e vorba de un baietel pe care mama lui îl striga Ionuț când îl cheama la masă, dar eu îi ziceam Oana, mi se părea mai fain.

Cu el făceam plăcințele din nisip decorate cu pietricele, ciorbă cu apă de baltă și praf de cărămidă, dulceață din petale de trandafir și iarbă. Asta era rețeta! Tot cu el mâncam mere mici și dulci în mai, adunate de pe jos, făceam baie în gărlă și apoi ne pescuiam papucii gumați ori furam zmeură prin gard de la nea Romică.

Ne revedeam vară de vară și hoinăream împreună 3 luni pe an, cât ținea vacanța mare. El mi-a împletit prima coroniță din păpădii, mi-a pansat julitura din genunchi cu frunze când am căzut la „Prinselea“ și tot el mi-a spus „Ești cel mai bun prieten al meu!“ Noi nu eram Diana-fată și Ionuț-băiat, eram doi copii care descopereau lumea. Și eram prieteni.

M-am făcut mare și „m-am umplut“ de prieteni. Am urlat în gura mare că ei sunt cei mai buni din lume, apoi am șoptit suspinând: „M-ați dezamăgit“.

Pentru că atunci când ești adult, îți alegi prieteni adulți. Iarăștia-s oameni, adică imperfecti. Te bârfesc, te invidiază, te judecă, te părăsesc, te uită.

Ne mințim frumos că avem o mie de prieteni, dar ia spune-mi:
Câți dintre ei ar veni în miez de noapte să stea cu tine că ți-e
rău sau câți te-ar primi în casa lor dacă nu ai avea unde să stai?

În tăcere ai răzui dintr-un ghete. Dar eu sunt o cîndată : oboșită și
mă simțeam rău și mă gândeam să mă duc în casă.

Omului îi e frică pe lume de moarte... de căini, de
câni, de șarpe, de rădăcini, de boala, de foame, de moarte, de pro-
vocol, de oare de schimbări, de dureri de inimă... dar cel mai
mare omul îl e frica de singurătate.

De față singurătatea, înțeleg că sunt o cîndată. Nu
înțeleg, nu înțeleg prea bine, nu știu să stabilesc în-o zi de con-
știentă, nu înțeleg, nu înțeleg, nu înțeleg. Îți chiar în-
țeleg (Căci înțeleg și o simțăminte înțelegătoare de dulce și în-
țelegătoare de amar, în același timp).

Cum să-ți înțeleg de la sine singurătatea? În-o zi
am avut replică: „Mă dăpore, are niste țepe de rău care nu
mi convin, dar nu-i dau păpușă, mai bine cu o dată singură”
Ei, nu cău! Său: „Mă înțeleg. Am prins-o cu mine. Nu mă des-
part că înțeleg de 2 ani înțeleg, ca să înțeleg căci, în-o zi
sunt cămăși și nu suport să înțeleg”. Înțeleg, deși înțeleg
său, fără supărare, o merit!

Nu mă dau răzui, că nu am înțeles cu șpe căldă. Și mie
mi e frică de multe. Și de singurătate. Dar cel mai mare mi e în-
țeleg de raie și de Dumnezeu.

Dar există o vorbă: „Fără nu înțeleg înțeleg, nu scapi de
de”. În înțeleg înțeleg, nu dar nu înțeleg înțeleg.

„Salut, sunt Diana. Adică tu, Adică tu. Ai să înțeleg cu mine
înțeleg, ai fost ocupată cu alte persoane pe care înțeleg
deci foarte important. Te-am deranjat, nu-i așa? Aha. Eu
parcă nu te așteptam! Auzi, veni să înțeleg de mine pe apă,
dăci cu mine, de vorbă cu oști răzui, dar că... e cazul să în-
țeleg.

Ție ți-e frică de singurătate?

E târziu și sunt obosită. Dar eu sunt o ciudată: obolesc scriind și mă relaxez făcând același lucru. Mda.

Omului îi e frică pe lume de multe lucruri... de câini, de cri-ză, de șef, de întuneric, de boală, de furtună, de moarte, de pro-vocări, de nou, de schimbări, de durere de măsele... dar cel mai tare omului îi e frică de singurătate.

De frică singurătății, facem cele mai mari porcării. Ne mințim, ne închiriem prieteni, ne stabilim într-o zonă de confort, nu riscăm, nu comentăm, nu luăm atitudine. Ba chiar iubim. **(Cred că iubirea e o tâmpenie leșinător de dulce și înfiorător de amară, în același timp.)**

Cum adică iubim de frica singurătății? Iete-așa! De câte ori am auzit replica: „Mă disperă, are niște faze de ~~raha~~ care nu îmi convin, dar nu-i dau papucii, mai bine cu el decât singură!“ Ei, nu zău!? Sau: „M-a înșelat. Am prins-o cu unu. Nu mă despart că locuim de 2 ani împreună, ea știe rostul casei, îmi calcă seara cămașa și nu suport să fiu singur.“ Prietene, dacă gândești așa, fără supărare, o meriți!

Nu mă dau rotundă, că nu am inventat eu apa caldă. Și mie mi-e frică de multe. Și de singurătate. Dar cel mai tare mi-e frică de mine și de Dumnezeu.

Dar există o vorbă: „Până nu îți înfrunți fricile, nu scapi de ele.“ Iar în ultima vreme, am dat nas în nas cu... mine.

„Salut, sunt Diana. Adică tu. Adică eu. M-ai evitat cam multă vreme, ai fost ocupată cu alte persoane pe care le-ai considerat foarte importante. Te-au dezamăgit, nu-i așa? Mda. De parcă nu te așteptai! Auzi, acum te-ai pricopsit cu mine pe cap, adică cu tine, da, vezi că nu ești nebună, doar că... e cazul să te

oprești puțin din goana asta. Ocupă-te de tine. Fă-ți timp pentru tine. Iubește-te. Respectă-te. Dă-ți voie să plângi și învață-te să râzi. Bucură-te. Zâmbește. Iartă-te.“

After all, singurătatea nu e chiar atât de groaznică. E doar o oglindă. Ești tu cu tine, îți auzi respirația, înveți să îți pui bec în bucătărie, să desfaci conserva de ton, să desfunzi cada, să te duci la coafor, să faci shopping online la 3 dimineața.

Și fiecare zi e o victorie. Și e doar a ta! Cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Dragoste și ciocolată

Pe pagina asta, la umbra titlului delicios, scriu ce vreau. Îmi asum ceea ce debitez aici, spun chestii pe care și tu le crezi, le simți, le gândești, dar nu ai tupeul să le strigi în gura mare. Că eu cam asta fac. Și mă joc cu adevăruri, le împletesc cu fabulație, presar puțină ironie, pudrez cu imaginație și le dau Share. Serviți, vă rog! Unii ziceți că-i mișto și vă place, unora dintre voi le cam stă în gât. *Guess what? I don't give a fuck.* N-o să vă fac Heimlich.

Love, love, love...

Cine îți zice dacă iubești cu adevărat? Există vreun barometru de măsurat nivelul sentimentelor? Când știi că tu iubești mai puțin decât te iubește ăla de lângă tine? Cât durează dragostea? Unde începe și când se termină? De ce se termină? Cum rămâne cu fraza aia siropoasă și cretină „la bine și la rău, până când doamna cu coasa vine să ne ia în excursie“?

Când eram mică, visam să mă mărit. Acum nu știu ce să mai zic. Logic că sper la momentul ăla, că mi-l închipui seren și perfect, alături de bărbatul meu, **Mr. Right**, dar parcă imaginea asta idilică mi-e zguduită în permanență de poveștile pe care le aud, le văd, le trăiesc.

Sunt oameni care se iubesc până la stele și înapoi, iar după 5 ani de miere se detestă, iar singurele cuvinte pe care și le mai spun au legătură cu neamuri, de obicei mame, părți ale corpului și verbe neortodoxe. Unde se topesc toate sentimentele alea

sublime, ce se dereglează în mecanismul iubirii, care sunt factorii care duc la asemenea dezastre?

Probabil că și dragostea asta are un termen de valabilitate. Pachet „Iubire Premium“, calitate superioară, fără conservanți și aditivi, expiră peste 3 ani de la data achiziționării. Sau 7 ani, pentru ăia mai norocoși. Sau doar 10 zile, în caz că dragostea e scurtă și se alterează repede. Deci trebuie consumată cât mai rapid. (Și cu protecție!)

Singura problema este că nouă nu ne arată nimeni eticheta dragostei. E la risc. Uneori zici că e produs bun și minunat și se strică fără să te aștepți. Și din dulce devine amar și atunci te chinui, și nu-ți place, și nu mai vrei. Dar așa te-ai obișnuit. Cum să arunci? Și mai iei o mușcătură, și te amăgești că e bine, când e al naibii de rău. Și mănânci prost până te îmbolnăvești. Și atunci decizi că e momentul să *let it go*.

Sau poate îți alegi ceva în care nu crezi. Și n-are niciun gust. Dar mai încerci o dată. Și încă o dată. Până înțelegi că nu-i așa de rău. Iar apoi ăsta devine gustul pe care-l adori mereu. Toată viața.

Dragostea e ca o ciocolată. Arată mereu minunat. Uneori e sublimă și îți delectează viața, alteori te bagă în spital cu toxinfecție sentimentală.

Poftă bună!

Cum stai cu invidia? Cam bine, cred

Nu iubirea, și nici ura – nu sunt cele mai puternice sentimente din lume. Ci **invidia**. Acest colos emoțional care roade ca un șmirghel, care fură energie și difuzează răutate. Când te invidiază necunoscuții, te doare fix în plăcintă. Nasol și dureros este atunci când ăia dragi ție încep să fie infestați cu această boală grea, a invidiei.

De ce, soro? Ai mâncat cu mine din aceeași blidă, vorba aia, acum care ți-e problema? De ce în loc de „bravo“, „felicități“, „mă bucur pentru tine“ sau tradiționalul „ia d-aci un Like“ o arzi dubios cu răutăți, cu zâmbete schimonosite și mâncat ~~eăeet?~~ (Hai să-ți dea mama o linguriță, să papi încet, să nu te îneci!)

Aș vrea să zic „nu mă afectează, nu doare“. Dar sunt om, nu mașină de cusut, deci simt. Bine, asta până într-un punct, când o să devin ne-„simțitoare“. E o rezoluție bună pe 2012.

„Soro“ ăsta e un apelativ generic. Mă refer la femei și bărbați deopotrivă, la prieteni pe care i-am avut și nu îi mai am, sau poate îi mai am, dar ei nu știu că i-am dat la spate, păstrez doar aparențe.

Și mă refer și la oamenii din jurul tău, aștia care te invidiază cu program: dimineața, la prânz și seara, după Capatos.

Știi ei cine ești tu? Cât ai muncit pentru ceea ce ai? Ce ai îndurat? Dacă ai râs sau ai plâns, dacă zâmbetul ăla perfect de pe fața ta e adevărat sau e la fel de fals ca Hermesu' lu' Tonciu?

Și mai avem aici o categorie de micuțe și micuți invidioși.
EX-ii. Să trăiți maică, cu ce gând pe la noi prin viață, *again*?
Aveți invitație?

Din moment ce vă aflați în ograda foștilor, frumos ar fi să rămâneți la locul vostru. Șeeeezi domol, dragă, la loc comanda – prietene! Cu mulțumiri. (Ce vă mai place să vă băgați ca spiritu-n ochi!!! Ntz Ntz!)

Iar la final, o sugestie: *înlocuiți invidia cu shaorma*. O să avem mai mulți obezi în lume, dar mai puțină răutate.

Iubirea e simplă. De ce mama mă-sii
o complicăm atât?!?

Întotdeauna am fost un bun psiholog pentru prietenii mei. Mă laud, asta e, dar ce-i al meu, e al meu. Și asta nu pentru că am citit eu cărți de specialitate, ci pentru că mă implic în poveștile lor, le simt temerile, pasiunile, problemele, empatizez cu ei și tac. Știu să ascult. Iar apoi le spun părerea mea, fără să am pretenția să o ia drept sfat. Și păstrez pentru mine ceea ce ei, cu sfială și voce șoptită, au avut încredere să îmi împărtășească. Și cu unele persoane poate m-am certat între timp, dar micile lor comori, vinovate, decadente sau mult prea dureroase, au rămas la mine, în seiful sufletului.

Cunosc niște oameni care trăiesc fericirea în 2. Îi admir, îi binecuvântează. Când se uită unul la altul, se respiră. Se cunosc. Nu pot trăi unul fără celălalt. Nu mai au orgolii personale, nu au răutăți, au doar vise. Comune.

Crezi că vorbesc de perechile alea care se sărută ostentativ pe canapelele albe din club? De cei care și-au dat Check In pe aeroport în Cancun? De ăia care zâmbesc șmecherește cu trabucul între dinți în timp ce gagica își etalează noua poșetă Louis Vuitton? Ți-ai gasit! Nu tătucă, aia e paradă ieftină, iubire la kil, „sex frontal, sex orizontal, hai vino Carolaina ca să ți-o fac iar“, vorba lu' nemuritoru' Romeo.

Oamenii ăștia sunt simpli. Probabil că nu au auzit de Tag Heuer, Marc Jacobs și nici Moncler. Probabil nici de Guy de

Maupassant, și nici nu scriu corect gramatical. Cu siguranță nu au mâncat supă cremă de creveți și nici burrata, nu au fost în Provence și nici cu Kilian nu s-au parfumat.

Ei se țin de mână pe stradă și merg la bălci. Își fac poză cu soba de teracotă în spate, mănâncă ciorbă de perișoare, friptură cu piure și clătite cu magiun și citesc Formula As. El îi spune „Te iubesc“ în fiecare zi, pentru că nu îi e rușine și nici orgolii n-are. Îi face cadou brățări cu mărgelile de plastic și o bluză de la 38, iar ea e fericită. Și când le poartă spune tuturor cât de mândră e de bărbatul ei. Îl iubește. Nu-i place să gătească ciorbă de burtă, se fierbe greu, dar face des, pentru el. Și el o înfulecă cu poftă, cu multă pâine, și e fericit. Și ea e, pentru că e el. Și lumea lor e mică, și simplă, și fără sclipiri de Swarovski. Dar e autentică.

Noi,ăștia emancipații, suntem niște superficiali. Avem nevoie de haine în tendințe, avioane, cărți de credit, concerte, make up, Iphone5, kangoo jumps, rahat pe băț – poate, poate scapăm de nefericire. Și, ghici ce? Nu scăpăm. Pentru că, de fapt, tânjim după dragoste. Dar unde Doamne iartă-mă s-o găsești printre atâtea tinichele cu care ne împopoțonăm viața?!?

Iubirea e simplă. Noi ne batem joc de ea și-o transformăm în afacere.

Maria. „Love & other drugs”

Sinopsis

Am știut de la început că nu rămâi. Tu ești liber, așa ai fost mereu. Ți plac mașinile puternice, vinul vechi și buzele fragede. Mereu altele. Nu știi ce-a fost în mintea mea, de obicei sunt calculată și rațională, nu-mi place să simt emoții pe care nu le pot controla, nu suport să intuiesc deznodământul dramatic cu mult înainte ca povestea să se contureze. Dar tu mi-ai dat peste cap principiile, orgoliul, lumea întreagă. Nu m-am putut opri. Era ceva în privirea ta, ca o lumină, ca o flacără decadentă, o dorință nefirească, obraznică, o vrajă păgână.

Mă doare. Mă doare prezența ta mai rău decât lipsa ta. Paradoxal, nu? Ești groaznic, când mă săruți îmi respiri sufletul, mâinile tale mușcă din mine, îmi frângi coapsele, și umerii, și sânii. Privirea ta mă arde, zâmbetul mă amețește, iar cuvintele pe care mi le spui, oh, dulci minciuni, mă sedează fără milă. Ești ca un drog pe care-l cer, îl râvnesc, îl ador, dar care mă distruge lent, în culori.

„Lasă-mă. Te rog. Mi-ai transformat viața într-un noapte fără sfârșit. Sunt dependentă, frugală, patetică, o marionetă în mâinile tale. Uită-mă, lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă...”, am urlat la tine. Îmi ardeau buzele, iar lacrimile se rostogoleau nebune pe obraji pe care i-ai alintat de atâtea ori.

„Ești un copil. Tu nu știi ce-mi ceri. Maria...”. Și clipeai rar, cu genele tale planturoase, grele, ce umbreau ochii de ștrengar.

„Pleacă... te rog să pleci...“, am spus printre suspine, cerșind îndurare. Și ai plecat. A fost cea mai clară dovadă de iubire pe care am primit-o din partea ta.

Te-am zărit în mulțime. Aerul din cameră mă sufocă deja, trecerea a devenit un chin. Încerc să mă retrag elegant. Rochia mea Dior a devenit incomodă, e prea lungă, mă împiedic, vreau să fug, îmi vine să o rup, o detest în momentul asta! „**Îmi e atât de dor de tine, Maria...**“, îmi șoptești suav, în timp ce îmi treci ușor o șuviță după ureche. Mi-ai îngenuncheat sufletul. Mi-ai despiciat inima în două. Porți un pulover fin de cașmir, verde ca menta, și un parfum greu, opulent, sățios, cu aromă de iarnă. Aș vrea să-ți răspund, dar n-am putere. Mi-ai tăiat răsufierea. Închid ochii pentru o secundă, doar o secundă, ca să savurez intensitatea cuvintelor tale. Și îi deschid. Femeia cu păr blond te ține de mână. E fericită, râde zgomotos și te soarbe din priviri. Mi-e milă de ea, încă n-a aflat.

Ești doar un drog nenorocit. Numele tău e Iubire.

The end.

Poveste de dragoste nebună. Îți dorești?

Știi momentul ăla când te lovești în cot și nu-ți mai simți mâna toată? Sau când dai cu degetul mic de la picior în tăblia de la pat de-ți dau lacrimile instantaneu și-ți vine să te tăvălești pe parchet? Dragostea nebună doare de 1000 de ori mai rău.

Cu toții am avut, la un moment dat în viață, pe cineva care ne-a dat Mortal Kombat sufletește. O persoană pe care am iubit-o mai presus de cuvinte, pentru care am făcut multe prostii, am încălcat reguli, am fost slugarnici, ne-am făcut tatuaje, ne-am certat cu prietenii și părinții, am făcut lucruri pe care acum, la ani distanță, le catalogăm drept copilărești sau penibile.

Cu toții, cândva, am trăit o iubire ca-n filme. Cu replici siropoase, revederi pasionale, sms-uri la 4 dimineața, weekenduri petrecute în pat, fără conexiune la Internet sau cablu, schimbat de avioane, cu certuri aprinse și trântit de portiere, gelozii, drame, latte-uri în parcări, plimbări nocturne cu mașina îmbrăcați în pijamale, probleme cu foștii, puls accelerat, căpșuni.

Iubirile astea sunt bune, dar nebune.

Sunt focul ce te duce rapid spre extaz, ca mai apoi, la scurt timp, să te lase gol, pustiit, dezorientat. Iubirile ca-n filme sunt minunate, dar durează puțin. Iar finalul este al naibii de dureros!

Noi, femeile, tânjim după așa ceva. Să găsim pe unul care să ne dea 10 kilograme de fluturași, să ne facă, să ne dreagă, să vină acasă de la serviciu și să ne trântescă pe pereți și să ne sărute

pasional, să știe să fie misterios și să ne cucerească zilnic, să aibă privirea aia tâmpă de vampir din seriale (*dacă se poate!*), să arate ca Channing Tatum și să aibă mintea lui Patapievici, să ne vrăjească frumos ca Tudor Chirilă și să fie senzual ca Ryan Gosling.

Iar ei, bărbații, bălesc după o gagică care să fie frumoasă ca Antonia, care să scuture din poponeață ca Shakira, care să gătească aproape la fel de bine cum o face casnica de la Masterchef și să fie cuminte, să nu se uite după bărbați, exact ca Ellen DeGeneres (*calitate greu de găsit, dacă nu imposibil!*).

Problema e că... genul ăsta de relații, cu astfel de persoane, sfârșesc întotdeauna cu lacrimi în ochi și ~~muri~~ în batistă. Adică nașpa. Te plimbă spre al 9-lea cer, ca mai apoi, când abia prinzi gustul nectarului de iubire, să te trântescă cu dinții de asfalt și cu sufletul de dușumele. **Auch!**

Relațiile sănătoase și trainice, care nu au sclipirea și nici ambalajul delicios al relațiilor enervant de pasionale, sunt alea clasice. Tu și el, pupat de „noapte bună“, omletă, ținut de mână, factură la Enel, vacanță drăgăstoasă, pipi la benzinărie, film cu floricele, dragoste pură în weekend, pentru că în timpul săptămânii adormi cu bale de oboseală.

Nu au artificii și nici zorzoane, nu sunt zgomotoase și nici nu mustesc de adrenalină. Sunt autentice, echilibrate, te împlinesc. Aduc liniște și muzici line. Aduc inel de logodnă și copii. Aduc fericire adevărată.

Dar relațiile astea nu sunt apreciate decât odată cu vârsta, când realizezi că tot ceea ce e rebel nu te mai reprezintă, ci mai rău de amețește.

Vă doresc maturizare plăcută!

Maria Salvarea

E 03:41. Ceasul cu afișaj neon mă hipnotizează. Mă uit cum clipesc punctele ce despart orele de minute. Parcă trec ani. Respir cu ele, sacadat și greoi. 03:42. Cămașa ta miroase a parfum și minciuni. E parfumul meu. Onctuos și neastâmpărat, cu vanilie neagră. Mă doare în capul pieptului. 03:43. Cearșaful îți acoperă trupul frumos... dormi așa liniștit. Te mângâi cu privirea. Păstrezi pe piept semnele iubirii noastre frugale. 03:44. Îmi aud inima cum bate. Îmi vine să râd isteric, e nefiresc ce simt. Aș opri timpul în loc, vreau să îngheț secundele, și lacrimile. 03:45. Îmi ard buzele. Buzele pe care ți le aduc ofrandă zi de zi, și pe care le primești cu satisfacție. Știi că ți se cuvin, că sunt ale tale, așa cum sunt și eu.

Nu mă mai uit la ceas. Nu vreau să știu clipa.

„Te doresc. Iar și iar. Deja îmi lipsești. Te aștept joi, după cină. Ela“.

Am citit mesajul la nesfârșit. Știu fiecare literă, fiecare nenorocită de literă. O cheamă Ela. Ela. O cheamă Ela. Mă sufoc, mă îneacă noaptea asta, mă sfâșie literele. E, și L, și A. Luminez încă o dată ecranul telefonului, sms-ul e acolo. Și-mi roade sufletul, mă arde. Apăs Delete, nu suport să mai văd invitația nerușinată, declarația ce mă face să-mi închipui atât de multe, cum o dezbraci, cum îi alinți coapsele, cum o faci a ta. Închid ochii și strâng genunchii la piept. Port cămașa ta, care foșnește și taie aerul greu din camera de hotel. Miroase a vanilie. Plâng înfundat, cu lacrimi grele și reci, ca valurile de noiembrie. Sunt fericită. M-ai salvat.

„E doar un joc. Un moft. N-aș vrea să te implici în relația asta, pentru că nu vreau să suferi. Nu sunt capabilă să-ți ofer dragostea pe care ți-o dorești, pe care-o meriți, sufletul meu e gol, ce nu înțelegi? Nu știu să iubesc, nu știu. Iartă-mă. Sunt doar o ticăloasă fără inimă.“ Și fumul de țigaretă o adora, învăluind-o într-o perdea aromată.

„O să te fac să mă iubești, Maria. O să vezi...”

„Ești un copil prost. Și arogant. Mă faci să râd!” spuse ea zâmbind sfidător, în timp ce-și înfășura trupul gol, cu forme de zeiță, în halatul moale.

„O să vezi...”

Era atunci luna mai.

Și ție ți-e frică? Să nu-ți mai fie!

Am încercat să stau departe de subiectele virale din ultima vreme. Sunt tragice, odioase, abominabile, dureroase. Blogul ăsta nu-i pentru așa ceva, nu vreau. Aici e lounge-ul unde aerul are gust de vanilie, unde venim să ne descrețim frunțile și creierii, să râdem și să ne emoționăm frumos.

În ce lume trăim, Doamne? Când ne-am transformat cu toții în niște bestii însetate de cruzime? Când parcurile au devenit teren de curmat vieți de copil și suflete de femeie? Când ne-am pierdut umanitatea și am ajuns să trecem indiferenți pe lângă suferințele altora? Când am uitat că mâinile ni Le-ai dat nu doar ca să cerem cu ele, ci și ca să oferim ajutor? Când a început joaca macabră de-a vânătorul și vânatul? Când ne-am vândut sufletele și am ajuns aceste creaturi demne de dispreț?

E normal să-ți fie teamă că vine frigul la munte și tu ai plecat fără haine groase în valiză. E normal să te temi că vei pierde avionul, că rămâi fără bilete la Hurts, că nu ia Steaua campionatul sau că ți s-a terminat fondul de ten și mâine ai super *meeting*. Și diversiuni pe aceeași temă. Dar atât. Atât.

Nu există soluții prea multe pentru situațiile groaznice de mai sus. Pe politicieni, autorități, poliție, cursurile de karate din copilărie sau spray-ul cu piper nu ne putem baza. Există doar speranța ca oamenii să redevină oameni. Să își aducă aminte cum e să îți pese. Cum e să fii erou. Cum e să îți ajuți semenii la nevoie, cum e să îți aduni câinii de pe drumuri și să le oferi condiții decente de trai.

Și ne putem baza oricând pe Dumnezeu, iar armă să ne fie rugăciunea. Puteți să-mi spuneți babă coclită, nu mă supăr, însă

dacă vă ascultați inima o să vă dați seama că este tot ce putem face.

Să ne lumineze Dumnezeu sufletele, să ne păzească de rele și să ne ajute să ne reamintim să fim oameni.

Despărțirile dor. Iubește-mă la nesfârșit!

Nu te învață nimeni cum să treci peste o despărțire. Nu există un manual. Nu există cuvinte care să panseze rănilor, culori care să umple abisul din inimă, gânduri care să limpezească haosul din minte. Atunci când te desparti de ființa iubită, durerea e atât de vie încât o poți atinge. Are forma amintirilor tale. Și miroase a gheață, și a păsări negre. Iar timpul stă pe loc. Ființa ta plutește inertă și-ți auzi sângele cum clocotește și strigă numele ei. Sau al lui. Și ai vrea să-ți dizolvi sufletul, și carnea, și întreaga făptură. Poate așa vei reuși să nu mai simți.

Fiecare despărțire e un dans macabru al iubirii.

Atunci când pierzi omul iubit, o părticică din tine pleacă cu el. Pentru totdeauna. Și e o mare tâmpenie să credem că locul acelei persoane va fi, vreodată, umplut de altcineva. Pentru că nu-i așa. Fiecare poveste de dragoste pe care o trăim, atunci când se sfârșește, lasă un semn etern, unic, infailibil. Un „X“ scrijelit în scoarța ființei, scris de voi amândoi, ținându-vă pentru ultima oară de mână.

Și după ce pleacă, ești obligat să uiți. Iei amintirile, și visele, și nopțile de dragoste le arunci într-o cămară din suflet, ca pe niște daruri prețioase, dar vechi, de care trebuie să scapi. Le săruți încă o dată, le așezi cu grijă pe rafturi, te îndepărtezi și le privești. Îți iei adio. Închizi ușa și pui lacăt din lacrimi.

Iar apoi o iei de la capăt. Începi ușor, cu primul pas. Înveți să respiri fără ea. Înveți să respiri fără el.

Și aștepti să vină primăvara în viața ta. Și speri să duzeze la nesfârșit.

Când știi că-l iubești? Când știi c-o iubești?

Știi că-l iubești când îi cunoști parfumul pielii, moleculă cu moleculă. Când adori să îți lipești nările de gâtul lui, atunci când adoarme. Respirația e sacadată, perfectă, și genele lungi. Miroase a lapte dulceag, tutun fin și-a ploaie. Șoaptele sunt strivite între perne, mâna lui leneșă se odihnește pe coapsa ta. Timpul curge lent, cremos. Se sincronizează cu pulsul lui. Și tu adulmecii aerul cald al dragostei ce învăluie camera ca un abur. Atunci știi că-l iubești.

Știi c-o iubești atunci când iese din duș, goală. Are pielea moale și umedă, sărutată de soare. Și de tine. De atâtea ori. Îi cunoști constelațiile de alunite, semnul din naștere de pe braț și sânii perfecți, rotunzi și fragezi. O să îi se facă rece curând și-o să își pună șosetele cu buline roz, alea pufoase. Și tricoul tău. Ești gelos. Da, ești gelos pe bucata de bumbac ce îi atinge corpul. Atunci știi c-o iubești.

Știți că vă iubiți atunci când vă țineți de mână și înțelegeți tot. Când imperfecțiunile celuilalt devin minuni. Când vă hrăniți unul cu altul, când vă sunteți suficienți și lumea din jur se dizolvă. Când dorul se măsoară în clipe, nu în zile.

Știți că vă iubiți când noțiunea de-a rămâne toată viața împreună vă sperie pentru că... e prea puțin.

Peste ani. Unele lucruri e mai bine să rămână nerostite

Dacă ți-aș fi spus, ai fi putut să trăiești știind? Dacă ți-aș fi spus, aș fi putut să trăiesc cu asta? Unele lucruri e mai bine să rămână nerostite.

Mi-e dor de tine în fiecare zi. Mi-e dor de mâinile tale mici și de felul în care îmi țineai fața în palme, uitându-te adânc în ochii mei, ca mai apoi să mă muști de nas și să îmi spui, pe un ton alintat: „Răule ce ești!“ Mi-e dor de tine dimineța, atunci când, îmbrăcată în cămașa mea, îmi pregăteai micul dejun. Îmi plăcea să îți urmăresc mișcărilor somnoroase, să văd cum te enervezi când cafeaua dădea în foc. Erai frumoasă când te enervai. Mi-e dor de parfumul tău pe etajera din baie, de periuța de dinți roz, de felul în care îmi invadai spațiul atât de brutal, dar minunat. Mi-e dor să fii a mea, nopți la rând. Erai autostrada mea spre fericire. Mă înnebuneai cu pielea ta fierbinte, cu sânii fragezi și coapsele perfecte, un trup de zeiță cu suflet de copil. Mi-e dor să te văd plângând și să-mi spui că nu mă mai vrei și te fac să suferi, iar eu să te strâng în brațe și să-ți gust buzele sărate și moi. Mi-e dor de micile tale crize de gelozie și de felul în care nu recunoșteai niciodată că femeile din jurul meu te îngrozesc. Mi-e dor să mă iubească o femeie așa cum mă iubeai tu. Oh, cât mă iubeai.

Era marți. Îmi amintesc perfect, chiar dacă au trecut trei ani de atunci. Ai urcat în mașină și mi-ai spus să conduc. Te-am luat de mână, te-am strâns, și atunci mi-ai dat seama că plângeai.

Îmi auzeam sângele cum alerga prin vene, inima o luase razna și timpul încremenise. Simțeam. Știam.

„Spune-mi să rămân“, mi-ai șoptit fără să mă privești.

Inima urla în mine, dar nu am putut să rostesc nici măcar un cuvânt. Am oprit mașina pentru că drumul se destrămase în fața mea, orizontul se topise, lumea se prăbușea odată cu mine.

„Uită-te în ochii mei, uită-te am zis! Spune-mi să rămân!“ ai țipat și mi-ai luat fața în mâinile tale mici, pe care le-am sărutat de atâtea ori. Doamne, cât de frumoasă erai!

Nu am spus nimic. Te-am contemplat ca pe o icoană, ca pe o minune, ca pe cel mai frumos lucru care mi se întâmplase în viață. Și te-am lăsat să pleci. A fost cel mai pur gest de iubire pe care l-am făcut vreodată.

Pentru că te-am iubit ca un nebun, Maria. Dar n-ai să știi niciodată.

Viata e o lectie.
Tu ce ai invatat pana acum?

Viata noastra pe Pamant (sunt convinsa ca exista si o alta, in Vesnicie) este o lectie. *A big, fat lesson.* La inceput inveti sa respiri, atunci cand iesi din uterul mamei si racnesti din toti rărunchii, apoi să mănânci singur, să mergi în două picioare, să scrii, să citești. Chestiile elementare, simple, de bază. Apoi, cu cât înaintezi în vârstă, viața îți servește lecții mai puțin subtile și, deseori, mai puțin plăcute. Înveți să te ridici ca apoi să cazi, înveți care-i gustul înfrângerii, al inimii frântă din dragoste, și se predă lecția succesului, dar și a eșecului, înveți că oamenii-s buni, dar pot fi și ai naibii de răi, înveți să fii șmecher ca să te poți integra, înveți că dragostea e pentru totdeauna, dar ține 3 ani, că prietenii sunt și nu sunt, că ridurile apar, înveți că ți-ai irosit tinerețea pentru bani, iar acum nu ai cui să-i spui „Bună seară“, că sănătatea se pierde ușor și se recâștigă greu, înveți că un Visa poate cumpăra pantofi și croaziere, dar nu și inimi.

Înveți că în viața asta te poți baza întotdeauna pe Dumnezeu. Uneori pe tine. De prea puține ori pe alții. Înveți să nu mai crezi în „Voi veni mâine cu siguranță“ și nici în promisiuni. Înveți că „Te iubesc“ e de tinichea când e prea ușor spus, de neprețuit când e șoptit după ani.

Înveți că ești un mozaic compus din alegerile și faptele tale, că ești sculptorul propriei tale ființe. Înveți că oamenii care vorbesc mult fac puțin, și că nu întotdeauna cuvintele lor au substanță. Înveți că dorul de bunici e nestins, că ai fost binecuvântat dacă

ai părinți buni, care se roagă pentru tine și care ți-au oferit o copilărie cu vată pe băț și dulceață de caise, nu cu vânățai. Înveți că fericirea e relativă, și că nu trebuie să o aștepti de la oameni.

Viața îți arată că ești mai fericit când ții de mână un copil, decât o toartă de Hermes. Înveți că bogații au mai multe probleme decât săracii, că oamenii care râd tare și zgomotos fac asta ca să mascheze niște suflete care plâng, înveți că văzul, auzul, mirosul, respiratul și tot ceea ce ni se pare banal sunt de fapt cadouri minunate pentru care trebuie să mulțumim zilnic.

Înveți că nimic nu e pentru totdeauna, și că viața are prostul obicei să facă surprize: unori de vis, alteori de coșmar. Înveți să apreciezi ceea ce ai, și ajungi să înțelegi că un Vertu nu valorează nimic pe holul de la Oncologie.

Înveți că-n viață trebuie să ai răbdare, și că satisfacțiile vin atunci când muncești mult. Înveți că tinerețea e imprudentă și dragostea de la 20 de ani e frugală, că iubirea e ca vinul, cu cât vine mai târziu, cu atât e mai prețioasă și mai intensă. Înveți că imposibilul e atât de posibil, și că orice vis prinde contur dacă nu uiți să crezi.

Înveți că iubirea adevărată nu se măsoară în partidele de sex nebun, ci în serile când adormi zâmbind în brațele celuilalt, istovit după o zi de rahat. Înveți că gânguritul unui copil este cea mai dulce melodie. Înveți că dacă un om nu te iubește cum vrei tu, asta nu înseamnă că nu te iubește.

Înveți că depresia se tratează cu spovedanie și „Tatăl Nostru“, nu cu Xanax și psiholog. Înveți că e bine să economisești pentru zile negre în zilele albe, și că oamenii te vor dezamăgi mereu, datoria ta fiind să înveți să-i ierți. Și să fii tolerant. Înveți că dovada supremă de iubire e să te bucuri când omul iubit este fericit lângă altcineva și că, uneori, doar uneori, oamenii te pot surprinde plăcut. Cu niște flori galbene.

Înveți că oricât ai învăța, încă n-ai învățat nimic.

Cu drag,

2

8

POEZII

1. Poezia din vreme

Alina, adesea tace, se uită
la cer și zâmbește, în vânt
Căpșuni, căpșuni mici
Bucuri, căpșuni și căpșuni de mare
Ea începe să cânte
Cântecul primăverii și
Cântecul toamnei, cântecul
Cântecul lui și cântecul ei
Poezia din vreme, cântecul
Cântecul lui și cântecul ei
Cântecul
Cântecul

POEZII

1. Ploaia din mine

M-am căutat în apă, în aer, în
lumină și culori... am vrut să aflu
Cine sunt... sufletul meu
Rebel, neinteles și iubitor de oameni
Era însetat de regăsire.
Într-o zi, privind aiurea pe
fereastră mi-am dat seamă că
înălțarea mea se naște din cădere.
Ploaia dansa ușor, iar eu picuram
Peste lume cu muzică și cuvânt...
Eram eu...
Eram ploaia...

2. Actor

Actor cu ochii legați la spate,
Actor orb cu ambele mâini,
Actor fără sunet, actor miop
Un om cu o mască ce râde și plânge,
Actor, actor... nu-l crede nimeni.
Și-l doare mâna stângă legată de copac
Îl dor ochii miopi de sunetul opac.
Îl doare sufletul orb de om bolnav, sărac.
Actor, actor... aplauze din sală.

3. Existență

Trăiesc
Libertatea
Acestei necuprinse
Treceri.

Cai albi zboară prin gânduri.
Cai negri dansează în suflet.

Să taci,
Să nu râzi,
Să nu plângi,
Ci doar

Cerul și ploaia
Să-ți fie bucurie...
Exiști.

4. Pedecapsă

Mă plouă pe inimă cu picături acide.

S-au format găuri, și hăuri și negru pustiu.

Sufletul din tablă iubește sunetul metalic al
pasărilor

Privirea a ruginit și buzele de sârmă sunt parcă.

Sunt un copac dezbrăcat de ochiul din
scoartă,

Sunt un ateu rătăcind pe drumuri arzând.

Mă simt pustiiată de gânduri, de cântec, de
moarte

Mă doare pedecapsa unui inger alungat pe
pământ.

5. Calul Roșu

Calul meu roșu mănâncă de undeva sus.
Calul meu roșu a făcut o gaură în cer.
Pe acolo a început să picure cu ineri.

6. Revelație

M-am privit și am înțeles de ce tremur.
Eram un copac dezvelit de scoartă credinței.

7. Vara promisă

Imi atingi chipul...
Măna îți tremură și sărută părul meu ud...
Mi-ai promis că vara nu are sfârșit...
Tresar, lacrimi curg și plouă.
Soptesc „Adio”.
Acum e vremea sfârșitului,
Bat clopote nevăzute și grele,
Marea îngroapă în valuri povești de iubire.

8. Trădare

Îngerul m-a sărutat pe obrazul drept
Și apoi nemilos
M-a vândut Dmenirii.

7. Crede-mă

Dacă ți-aș spune că $1+1$ fac 3, m-ai crede?

Dacă ți-aș spune că îngerii trăiesc pe
Pământ

Că ploia se naște din palmele mele,

Că iubirea e un joc de cretă cu stele,

Că fluturii sunt copii ai Regelui Soare

Că nimeni niciodată nu moare

M-ai crede?

Inchide ochii și crezi,

Lumea asta nu e ceea ce vezi

Universul se află în inima ta,

Deschide-ți doar sufletul să poți intra...

Și amintește-ți mereu ce scrie pe cer:

"Sunt fericită. Te iubesc. Nu mă tem."

10. Non-materie

Vantul își imbracă trupul cu mine,
Într-o haotică încercare
De a-și înveli transparența.

11. Astăzi nu plâng

Tu chiar crezi că merit
Să plâng mereu
Pentru tine?
Tu nu-nțelegeți că inima mea
De lacrimi a secat?
Tu chiar nu vezi
Că m-am uitat pe mine,
Că locul meu în ploaie
L-ai furat?
Și nu-mi doresc
Decât să pleci în noapte,
Să iei cu tine
Și amintirile ce dor,
M-am săturat
De vorbe fără sens,
De false șoapte,
Te rog un singur lucru:
Mai lasă-mă să zbor...

13. Ziduri și lacrimi

Și tot ce contează e momentul de față
Când ora se sparge-n mii de secunde,
Și plouă cu mine, și-i frig și e ceață,
Și fug printre ziduri și-ncerc a m-ascunde.
Viața mea e acum doar un cerc,
Penibil, sensibil, teribil, absent
Și plâng și cu palmele goale încerc
Să dispar când cercul rotund nu-i atent.
Rotindu-mă-n gol ca o bilă,
Cu ochii mei vineți de fum și de vânt
Încerc să gădesc o ieșire, mi-e milă,
De ființa ce incompletă și singură sunt.
Arăt ca o piesă dintr-un joc de noroc
Și umbră, și oarbă, și ninsă,
Mă chinui să trec prin Cuvânt și prin Foc,
Cu mâinile la spate sunt prinsă.

Imi simt buzele reci și totuși arzând
Am părul incurcat în blestem,
M-afund tot mai mult în cerul-pământ
Cu suflet pustiu și rănit, eu te chem...
Un rai de fluturi și ploi mi-ai trimis
Eu zbor din abis ca un gând,
Ochii tăi nu m-au uitat, ai făcut ce-ai promis
Iar eu cu aripile deschise spre nori îți
răspund.
Cu palma stângă ating nemurirea,
Cu piciorul desculț simt maci ce-nfloresc,
În față e vântul de mai ce-mi sărută privirea,
Iar eu în tăcerea unei nopți îți strig
„Te iubesc!”

15. Răzbunare

Cu ochi demonic
Îți privesc zbaterea,
Cu suflet demonic
Mi-ai oferit căderea
De ce?
Bătrânul Tată deplânge
Jocul nostru.

16. Profanare

Mergeam desculță...
Cenușa albă imi picta tăpile,
Caii mei de piatră
Mă urmau în tăcere.
Știam că sunt în locuri interzise
Și totuși imi doream să văd
Cimitirul Dragostei.

17. Salvată

Mă prăbușesc în mijlocul șoselei...
Mi-ai baricadat trecerea,
Iar în mine arunci cu stânci.
"Lasa-mă să trec" am strigat
"Nu! Șoseaua mea sărută infernul"
Lacrimile mele sapă adânc în piatră
Eram gata să mă lepăd de ineri
Pentru tine...!

18. Timpul

Nu voiam să cred că secundele trec.
Eram asemeni nisipului dintr-o clepsidră cu
Ploi.
Venise vremea să mă nasc.
Tristete?!?

Cuprins

I. INCEPUTURI

3,2,1 GO!	13
Despre mine. Hello Kitty și gem de caise	15
Păpica. Măncărica. Iubirica. Fetele, vouă vă place să mâncați?	17
Viata ca un „roller coaster”. Te bagi?	19
Sănătatea e cea mai importantă. Și nu e cișeu	21
Viata ca un cozonac	23
În 2012 am învățat. Tu?	25
Toamnă cu aromă de vanilie	27
Vă mulțumesc de nu vă vedeți!	28

II. DAMENI

Omul e liber	33
„In life, it's all about choices” :)	35
Om drag, îți mai aduci aminte?	37

Damenii mei minunați	39
Femeia. Care-i șmecheria cu ea?	40
Bărbatul, nu te supăra, care-i treaba cu dumneata?	42
Damenii-capcuni și răutățile lor gratuite	44
Femei leșinate, bărbați plictisiți	46
Despre ele, dragele mele	48
Egali din naștere. Ce minciună!	50
"Moldovencele. "Talentoasele" neamului	52
Bărbații aștia.	54
Niște... 28 # 0 dskdj670 # "&/(sedjh	54
Rețeta unei relații nemuritoare. Cred că am găsit-o!	56
Prietenie, poamă acră! Că aia dulce e greu de găsit	58
"Stupid girls in town" sau "Atenție, femeie îndrăgostită!"	61
Există mă prietenie între o femeie și-un bărbat?	63
"Girls, FIGHT!"	65
Dragostea pentru toată viața durează 3 ani. Ce ne mai place divorțul!	69
Pentru tipi. Mic îndreptar pentru descifrarea femeii	71
Fosta lui iubită, actuala ta preocupare?	73

Cum trec bărbații de la printi la broscoi. Dar îi iubim!	75
Suntem bolnavi. HELP!	77
Zâmbește. Ești frumoasă!	78
Bărbatul perfect. Definiție	81
Hai să fim răi! Ah, suntem deja	83
Ascultă-ți intuiția. Mereu	85
Plouă cu nesimțiti. Să deschidem umbrela!	87
Fetele bune „n-are” noroc, domne! În dragoste	89
Secretul unei relații fericite. Și nu e dragostea	91
Femeia e rea. De ce? Pentru că așa vrea ea!	93
Salut! Ce faci? Vrei să te măriti cu mine?	96
Când bărbatul vrea să redevină mic	98
Ne schimbăm. De la an la an, de la clipă la clipă	100
„It's a mad world”	102

III. NEBULDASE

Mami, de unde vin lacrimile?	107
Iubesc. Iubești. Iubește!	108
Atunci când ti-e dor...	110
Tie cum îți bate inima?	112
Tu când ai judecat pe cineva ultima oară?	114
Prieten. Dare?	116

Tie ti-e frica de singurătate?	118
Dragoste si ciocolata	120
Cum stai cu invidia? Cum bine, cred	122
Iubirea e simpla.	124
De ce mama mă-sii o complicam atât?!?	
Maria „Love & other drugs”	126
Poveste de dragoste nebună.	128
Iti doresti?	
Maria. Salvarea	130
Si tie ti-e frica? Să nu-ți mai fie!	132
Despartirile dor. Iubește-mă la nesfârșit!	134
Când știi că-l iubești? Când știi că o iubești?	136
Peste ani. Unele lucruri e mai bine să rămână nerostite	137
Viata e o lectie. Tu ce ai învățat până acum?	139

PDEZII

1. Ploaia din mine	145
2. Actor	146
3. Existență	147
4. Pedepsă	148
5. Calul Roșu	149
6. Revelatie	150
7. Vara promisă	151

8. Trădare	152
7. Crede-mă	153
10. Non-materie	154
11. Astăzi nu plâng	155
12. Renaștere	156
13. Ziduri și lacrimi	157
14.	158
15. Răzbunare	159
16. Profanare	160
17. Salvată	161
18. Timpul	162

EDITURA  ALLFA

„Diana Sorescu n-a murit. Ea trăiește în biografii neterminate. Aripile pescărușilor planează deasupra valurilor unei mări nemărginite, fluturi multicolori întunecă vara și un poet, profet al speranței, anunță oamenilor că au datoria să râvnească la tandrețe, mângâiere, la iluzii și la nemurire. Diana trăiește încă. Inima ei bate și vrea să învingă tristețea pentru a iubi din nou, risipit și învins, iubind ploile și poetul care le cântă, iubind nisipul pe care a mers cu tălpile goale, iubind pământul care a învățat-o duioșia unor seri pline de amintiri și clipa plină de frumusețe care a trecut.”

Prof. Ștefania Constantinescu



AIRFRANCE 

www.all.ro

ISBN 978-973-724-863-3



9 789737 248633